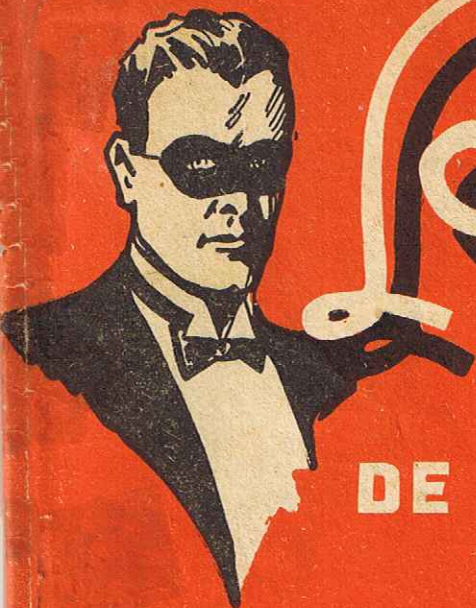

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

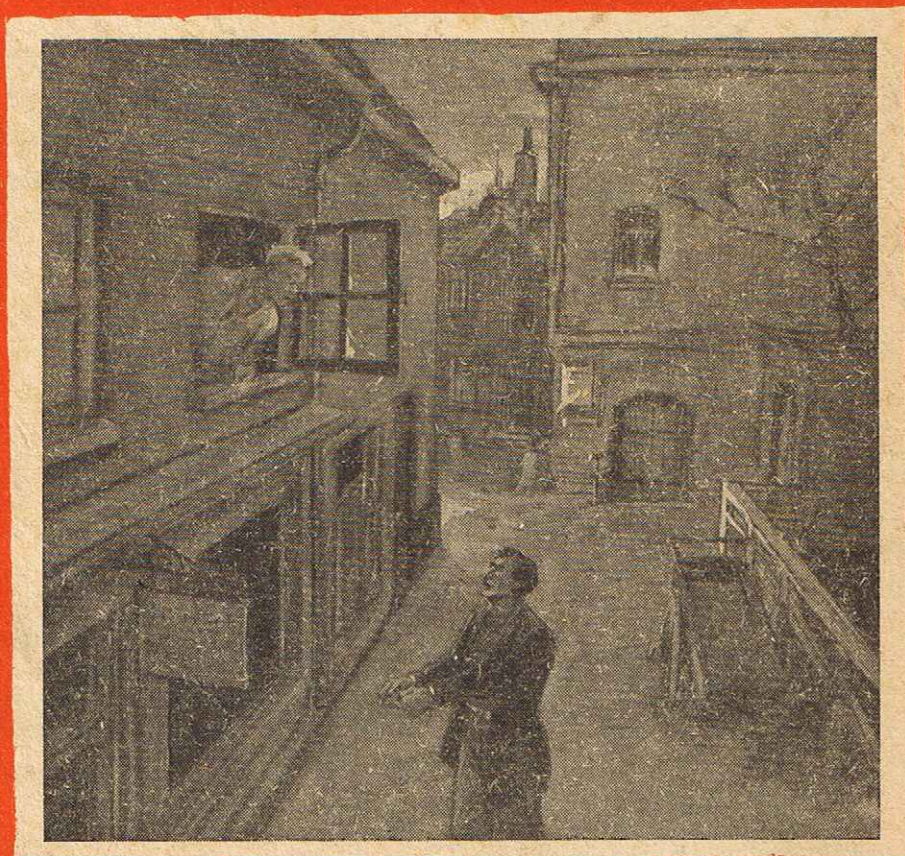
genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

In het Hol van de Leeuw

Nr 2123

NEDERLAND : 4

BELGIE :

Verslijnt om de 14

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In het Hol van de Leeuw

HOOFDSTUK I.

DE DOOD VAN DE MOLOCH

De redacteurs van bijna alle bladen in de Verenigde Staten lachten in hun vuist over het voordeeltje, dat hun te beurt was gevallen, midden in de komkommertijd, waardoor het hun mogelijk was geweest hun kolommen te vullen met opzienbarende mededelingen betreffende een zaak, waarin iedere Amerikaan, groot of klein, jong of oud, man of vrouw, belang stelde, namelijk de zaak van het Kwade Oog.

Wekenlang waren moord, doodslag, beroving, ontvoeringen en knevelarijen aan de orde van de dag geweest en geen enkele Amerikaan, als hij niet bepaald tot de paupers behoorde, kon zich gerust gevoelen.

De politie scheen onmachtig te staan tegen dit snel voortwoekerende kwaad en de angst en de ontzetting waren ten top gestegen, toen er plotseling een kentering intrad.

Even als ongeveer anderhalf jaar geleden, toen de Bende voor het eerst van zich liet horen, totdat zij volkomen vernietigd scheen, kwam er een geheimzinnige vreemdeling ten tonele, die wel met een bovenaarde macht begiftigd scheen te zijn.

Want nauwelijks had hij zich met de zaak bemoeid, of het begon letterlijk arrestaties te regenen.

De politie pakte leden van het Kwade Oog bij dozijnen tegelijk op en zij nam al spoedig enige aanvoerders gevangen, die, tot ieders stomme verbazing, bleken te behoren tot de hoogst geplaatste personen, rijk, gezien en algemeen geacht.

Een vergissing was uitgesloten; de meesten bekenden onmiddellijk en men had hier trouwens slechts te doen met een herhaling van hetgeen zich ongeveer vijftien maanden geleden had afgespeeld.

Ook toen bleek de Bende van Het Kwade Oog onder haar leden een aantal maatschappelijk hooggeplaatste personen te tellen tot grote schrik en verontwaardiging van ieder fatsoenlijk Amerikaan.

Het duurde niet lang of het bleek overduidelijk, dat de geheimzinnige vreemdeling, die thans de politie op zulk een krachtige wijze steunde in haar strijd tegen de bloedorstige bende, dezelfde was, die destijds een einde had gemaakt aan het bestaan van de bende, door haar aanvoerder, de Moloch geheten, in handen van het gerecht over te leveren. De vreemdeling was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de lang gezochte Grote Onbekende, op wiens aanhouding door de Londense politie sedert jaren een premie van duizend pond sterling was gesteld, welke som men echter nog nimmer had behoeven uit te betalen, daar Raffles wel is waar enige malen in handen van de politie was geweest, maar bijna op hetzelfde oogenblik weer had weten te ontsnappen.

Ook de politie te New York was in de aanvang niet onkundig geweest van de omstandigheden, dat zij van niemand anders dan van de Gentleman-Inbreker de krachtige hulp ontving, welke haar

in staat stelde het Kwade Oog met goed gevolg te bestrijden.

Maar zij was wel zo verstandig, niet al te zeer de nadruk te leggen op dit feit.

Wat het zwaarst was, moest het zwaarst wegen en zij zou niet zo onverstandig zijn een man gevangen te nemen, die haar van zulk een onbetwistbaar en zeer groot nut was geweest.

Trouwens, met dat gevangennemen zou het ook zo gemakkelijk niet gaan, dat begreep men te New York zeer goed.

In de laatste tijd had de politie zich echter heel verstandig van de domme gehouden, daar er haar alles aan gelegen was, de bende onschadelijk te maken.

Was dit eenmaal geschied, dan zou men er misschien aan kunnen denken jacht te maken op John Raffles.

Dat was wel weinig dankbaar en ook niet ridderlijk, maar de Engelse regering had het nu eenmaal gevraagd.

En zo deed de Amerikaanse politie, alsof zij er geen seconde aan twijfelde, of de zogenaamde detective Bliss, die haar zo uitnemend geholpen had, heette inderdaad zo, en alsof zij geen oogenblik vermoedde, dat achter die persoon wel eens heel iemand anders verborgen kon zijn, die luisterde naar de naam van John Raffles.

Vol belangstelling had het Amerikaanse publiek het verloop van de verwoede strijd tussen de politie en de bende gevolgd, en met vreugde in het hart had zij kennis genomen van de snel opeenvolgende nederlagen, welke het Kwade Oog in de laatste weken geleden had.

Nu eens had men drie of vier bende-voerden kunnen arresteren, daarop weer een dozijn gevaarlijke leden; vervolgens was er een geheime plek van samenkomst ontdekt en slechts weinige dagen geleden had de politie twee vliegen in één klap geslagen. Het waren geduchte vliegen!

Zij had, alweer door toedoen van John Raffles, de hand weten te leggen op een zekere Michael Whitacre, die de rechterhand moest zijn geweest van de te-

genwoordige Moloch en die in het dagelijkse leven een bankier met drukke zaken was.

Dat was een goede vangst geweest, maar zij werd geheel in de schaduw gesteld door die van een hoogstgevaarlijk personage, een zekere Dr. Fox, een Engelsman, op wiens aanhouding een hoge premie was gesteld, wat niet te verwonderen was, hetgeen uit het volgende zal blijken.

Fox was de aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een wijdvertakte misdadigersorganisatie, met afdelingen over bijna de gehele wereld, en waartoe tienduizenden leden behoorden.

Alweer was het John Raffles geweest, die deze man tot tweemaal toe onschadelijk had weten te maken en in handen van de politie had weten over te leveren.

En tweemaal had deze gevaarlijke bandiet weten te ontsnappen.

Thans was hij, tegelijkertijd met Whitacre, voor de derde maal gearresteerd, om weer naar Londen te worden terug gebracht, waar hij, met behulp van medeplichtigen, uit het huis van bewaring had weten te ontsnappen.

Fox was de derde «Meester» geweest, dat wil zeggen, de derde aanvoerder van het zoeven genoemde genootschap.

Zijn twee voorgangers hadden de dood gevonden in de strijd tegen John Raffles, de eerste door een val uit een ballon, waarin hij met Raffles worstelde, de tweede door het hoofd te steken in een lus van voortreffelijk geteerd regeringstouw en daarop van een hoogte van zes voet omlaag te vallen, «tot er de dood op volgt», zoals het in de oudwets gestelde vonnissen der Engelse rechtbanken heet.

Het behoeft dus geen verwondering te baren, dat Dr. Fox de man een felle haat toedroeg, die hem herhaalde malen in de weg was getreden en die reeds honderden leden van het genootschap onschadelijk had gemaakt.

Talrijke keren hadden de mannen van aangezicht tot aangezicht tegenover elkander gestaan; nu eens scheen de een

de bovenhand te hebben, dan weer de ander.

Inderdaad was het slechts schijn, want ook ten derde male wist de Meester te ontsnappen en dat op een wijze, die zelfs de bewondering van Raffles in persoon had gaande gemaakt.

Aan boord van het schip, dat hem van New York gevankelijk weer naar Londen zou overbrengen, had een stoker die tot de bende behoorde, hem 's nachts uit zijn cel weten te bevrijden, op nauwelijks een halve dag varens van de kust. Fox had zich over boord geworpen en hij was opgepikt door de duikboot, die nog in de loop van de vorige avond door een brutale en stoutmoedige aanslag in handen was gevallen van een bende bandieten, die de kleine bemanning had afgemaakt en toen met het buitgemaakt schip in zee was gestoken.

Zij hadden, nadat Fox veilig aan boord was gebracht, weer koers naar de kust gezet en bij laag water eenvoudig de boot op het strand laten lopen, op een eenzame plek, een honderdtal kilometer ten Noorden van New York.

Zo was dus veel van het moeilijke werk van Raffles weer ongedaan gemaakt en in de gehele pers ging een storm van verontwaardiging op, die zich vooral richtte tegen de Minister van Marine, alsof deze persoonlijk aansprakelijk was voor de onbeschaamde roof van de duikboot, waarmede de medeplichtigen van Fox hem gered hadden.

Maar reeds een dag later verkeerde de ontstemming in grote vreugde, toen behaalde de politie een schitterende overwinning, alweer door het ingrijpen van de bekwame particuliere detective uit Londen, Jerome Bliss. Zij wist het verblijf van de Moloch te ontdekken, nadat Bliss haar de weg had gewezen. De ellendeling trachtte te ontvluchten, sprong van de Brooklyn Bridge omlaag en viel te pletter op de voorstevan van een schip, dat juist onder de brug kwam uitvaren, zonder dat hij het gezien had.

Een onderzoek in zijn luxueuse woning aan de Bird Walk bracht, na lang zoeken, enige papieren en aantekeningen aan het licht, waarvan er een paar

ontcijferd moesten worden, daar zij in geheimschrift waren gesteld en die later zouden leiden tot de arrestatie van een groot aantal schurken.

De bende van het Kwade Oog had de nekslag gekregen, naar het scheen.

Eindelijk was zij in de wortel getroffen, haar levensdraad was afgesneden, de Moloch leefde niet meer!

Niemand had ooit geweten, wie de geheimzinnige aanvoerder van de bende was, zelfs zijn luitenanten wisten het niet, ja zelfs Dr. Fox, de machtige Meester, had nooit anders met hem gesproken, dan voor hem gescheiden door een ondoorzichtige gazen wand, of terwijl de Moloch geheel verborgen was door een wijde toga en een kap, waarin slechts twee kleine gaten voor de ogen.

Men was uitbundig in zijn lofspraak aan het adres van Jerome Bliss en, zoals wel te verwachten was, hadden verschillende dagbladen zich ijverig aan 't werk gezet, om te bewijzen, dat die Bliss eigenlijk in het geheel geen Engelsman, maar een volbloed Amerikaan was.

Nu was dit een zeer moeilijk werkje, want niemand wist iets van die Bliss af, en te Londen scheen men zelfs zijn naam nooit gehoord te hebben!

De politie zag dit alles meesmuilend aan en dacht er het hare van.

De hoofdcommissaris had Jerome Bliss altijd met een schuin oog bezien, maar hij had hem kalm zijn gang laten gaan, omdat hij een voortreffelijk, een bijna onmisbaar helper was gebleken.

Of hij John Raffles was of niet, wat deed het er toe, zolang die man van een opmerkingsgave, een persoonlijke moed en een helder verstand bleek te zijn, die hem tot een onwaardeerbare medestrijder van de politie maakte.

John Raffles was een Engelsman en als de Engelse politie hem dan met alle geweld in handen wilde krijgen, dan

moest zij haar eigen mannen maar zenden.

Intussen bevond er zich te New York althans één persoon, die om geheel andere redenen dan de overige inwoners, verheugd was over het einde van de Moloch.

En die persoon was Dr. Fox.

Reeds aanstonds had zijn trotse aard zich verzet tegen de dictatuur van de Moloch, die zelfs hem, Dr. Fox, uit de hoogte behandelde, en hij had zich in het hoofd gezet de plaats van die man in te nemen, zodra hij op de een of andere wijze uit de weg zou zijn geruimd.

Thans had het noodlot hem het werk uit de hand genomen, en het zou nu zaak zijn van de gunstige gelegenheid gebruik te maken vóór en kapers op de kust verschenen.

Fox had zich, zodra hij weer voet aan land had gezet, na door de duikboot te zijn gered, aanstonds, goed vermomd, opnieuw naar New York begeven en zich weer laten opnemen onder de ruim zes millioen inwoners van de wereldstad.

De arrestatie van Whitacre was hem echter zeer onaangenaam, want hij had juist gehoopt, zich van deze man te bedienen, om zijn eerzuchtige plannen te verwezenlijken.

Het zou thans zeker niet zo gemakkelijk zijn aansluiting te zoeken bij de voornaamste leden van het Kwade Oog, want Fox moest het zich bekennen, hij kende hen niet.

Maar de omvang van de arbeid schrikte Fox niet af, hij had zich nu eenmaal in het hoofd gezet hier te blijven en de opvolger te worden van de op zo 'n vreselijke wijze om het leven gekomen Moloch.

Voorlopig echter zou hij zich tevreden stellen met enige kleinere ondernemingen, en daar onder behoorde in de eerste plaats wat men zou kunnen noemen, de onderneming «Jessey Kelvin».

HOOFDSTUK II.

HET PLAN VAN FOX.

De vrouw, wier naam zoeven werd genoemd, was een voormalig lid van de bende van het Kwade Oog.

Zij was jong, knap en rijk.

Zij was de weduwe van een schatrijke fabrikant, die op tamelijk jeugdige leeftijd gestorven was.

Als vrouw van een grillig, hartstochtelijk temperament, had zij zich in de maalstroom van het New Yorkse leven geworpen, en al spoedig nadat zij in aanraking was gekomen met een paar verdachte individuen, had zij persoonlijk deelgenomen aan een aantal nachtelijke ondernemingen van de bende, en zich daarna met het vereiste ceremonieel, als lid doen aannemen.

Zij had zeer goed geweten wat dit betekende en welke verplichtingen zij op zich nam.

Zij wist, dat ieder verraad met de dood zou worden gestraft en zij wist ook, dat de Moloch een man van verfijnde wreedheid was, die haar zeker zou martelen, wanneer zij het ooit mocht wagen de bende op de een of andere wijze te benadelen of verraad te plegen.

En toch had zij dit gedaan.

Het was slechts een paar weken geleden, dat zij van Dr. Fox de opdracht had gekregen een der helpers van John Raffles in haar netten te lokken en door haar verleidelijke schoonheid zodanig in te palmen, dat hij op haar aandringen de geheimen van zijn metgezel zou verraden.

Maar Raffles had het spel doorzien, hij zelf was ten tonele verschenen, en

toen was er iets ongehoords met Jessie Kelvin geschied.

Die vrouw, die nog nooit iemand oprecht had kunnen beminnen, was in liefde ontbrand voor de Grote Onbekende.

Het was een felle hartstocht, opgeblaaid als een verterend vuur, en toen Raffles in doodsgevaar verkeerde, toen Dr. Fox en enige zijner trawanten hem kwamen overvallen in haar eigen huis, waar hij zich bevond, toen besloot zij hem te redden, al zou het haar ook het leven kosten.

Het verraad werd spoedig bekend; Raffles werd inderdaad gered, al was het dan niet direct door haar toedoen, en het doodvonnis werd over haar uitgesproken.

Raffles, op zijn beurt, had haar echter weten te redden op een even originele als stoutmoedige wijze.

Hij haalde haar over een middel in te nemen, hetwelk schijndood verwekte, en vier en twintig uren, nadat zij schijnbaar de laatste adem had uitgeblazen, bracht hij haar met zijn snelle vlieg-machine in iets minder dan zeven uren van New York naar Londen over.

Slechts zeer weinig personen wisten iets af van die geheimzinnige dood.

Onder hen waren in de eerste plaats natuurlijk John Raffles en verder zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en zijn even trouwe metgezel, de reusachtige chauffeur, James Henderson.

Drie dagen geleden was Jessie Kelvin overleden, naar men geloofde aan de gevolgen van het innemen van vergif.

Ook Fox verkeerde in de stellige mening, dat de jonge vrouw zich het leven had benomen, teneinde zich op die wijze te onttrekken aan de straf, welke de Bloedraad zeker over haar zou uitspreken.

Er was een plan in hem gerijpt, hetwelk hij zo spoedig mogelijk ten uitvoer wilde brengen, want reeds de dag volgend op zijn bevrijding, zou de begrafenis moeten plaats vinden.

Toen Dr. Fox dit alles overdacht, was hij als matroos vermomd, gezeten in de gelagkamer van een wijnhuis aan de haven.

Dr. Fox wist zeer goed, dat de eigenaar, « Mad Pete » bijgenaamd, lid was van de Bende van het Kwade Oog, en zeer waarschijnlijk zouden ook van de anderen aanwezigen velen tot de bende behoren.

De kroeg stond slecht bekend bij de politie, maar toch was het haar tot dusverre onbekend, dat in een van de grote kelders van het wijnhuis menigmaal bijeenkomsten werden gehouden door de bandieten, om over een of andere onderneming te beraadslagen.

Men kon deze kelder slechts bereiken langs een trap, die bovenaan werd afgesloten door een lage deur, achter een stapel vaten in een hoek van de gelagkamer verborgen en die niet geopend kon worden, of Mad Pete moest van zijn plaats achter de toonbank af, aan een touw trekken, waardoor een zware klink, welke de deur gesloten hield, omhoog werd getrokken.

Zodra een bandiet, na zich deugdelijk te hebben gelegimiteerd, door de lage deur verdween, viel de klink door zijn eigen zwaarte terug en de kroegbaas moest opnieuw aan het touw trekken, om de deur weer vrij te maken.

Het aantal bezoekers verminderde en toen er nog slechts een drietal personen aanwezig waren, slenterde Fox naar de toonbank, keek Mad Pete strak aan, en stroopte toen de mouw van zijn linkerarm tot over de elleboog op.

Even onder de buiging van de elleboog vertoonde de benedenarm een lang lidteken, blijkbaar afkomstig van een diepe steekwonde.

Nauwelijks had hij dit litteken gezien, of Mad Pete slaakte een onderdrukte kreet en zei op een toon vol onderdanigheid:

— De Meester!

— Je hebt het geraden, Mad Pete, antwoordde Dr. Fox met een grijns. Je kent dit litteken?

— Wie van ons zou niet weten hoe jij daar aangekomen zijt! riep de kroegbaas uit. Kan ik u van dienst zijn, Meester?

— Ja! Je hebt natuurlijk gehoord van de dood van de Moloch?

— Ja Meester! Het is vreselijk voor ons! gromde Mad Pete. Het is de nekslag.

— Kom, kom, voor hem een ander! zei Dr. Fox schouderophalend. Niemand is onmisbaar! Wanneer de politie denkt dat er nu plotseling een einde gemaakt is aan het bestaan van de bende van het Kwade Oog, dan vergist zij zich danig.

Dr. Fox had een teug genomen van zijn glas whisky-soda, dat hij van het tafeltje had meegenomen naar het buffet en hernam nu:

— Ik wil hier zo spoedig mogelijk als het kan, reeds over een paar uren, een vergadering beleggen met de luitenants van wijlen de Moloch, natuurlijk voor zover zij nog niet gearresteerd zijn. Denk je, dat de mogelijkheid bestaat, dat zij hier spoedig aanwezig zijn?

— Ik heb een telefoon, Meester! zei Mad Pete op trotse toon.

— Zorg dan, dat zij over een paar uren hier zijn! Wij moeten over ernstige zaken beraadslagen! De Moloch mag dan dood zijn, ik zal echter zorgen, dat de inwoners van New York voortdurend in vrees en spanning worden gehouden! Ik ga nu heen en keer over twee uren

terug! Zult gij mij toelaten als ik terugkeer?

— Het spijt mij Meester, maar dan zou ik niet mogen doen, als gij mij het wachtwoord niet wist te geven! antwoordde de kroeghouder. Hier in de gelagkamer kan iedereen natuurlijk binnenkomen, maar beneden in de vergaderzaal, dat is wat anders!

— Zo mag ik het horen! zei Fox grinnikend. We spreken dus af, dat gij mij vraagt hoe laat het is, wanneer ik terugkeer en dat ik dan zal moeten antwoorden: het uur van de wraak!

— Uitstekend, Meester! zei de kroegbaas. Op die wijze is bedrog uitgesloten!

Fox knikte de man nog eens toe, dronk zijn glas leeg, wierp een geldstuk op de toonbank en slenterde weer weg.

Hij drentelde wat langs de kade, keek naar het laden van de schepen, die daar lagen en naar het uitvaren van een paar grote mailboten en nadat er twee uren verlopen waren, keerde hij weer naar het wijnhuis van Mad Pete terug.

Hij stapte regelrecht op de toonbank toe; Pete nam hem eens goed op en vroeg op gedempte toon:

— Hoe laat is het?

— Het uur van de wraak! antwoordde Dr. Fox even zacht.

— Het is goed! mompelde Mad Pete.

Fox stak de gelagkamer in haar volle breedte over en was het volgend ogenblik achter de grote stapel vaten verdwenen, waarachter zich het deurtje bevond, dat voor iedereen in de gelagkamer volkomen verborgen was door de tonnen, die er voor stonden.

Mad Pete trok aan het touw, de klink ging omhoog en Dr. Fox kon de deur nu gemakkelijk openduwen.

Hij ging een smale betonnen trap af, die uitliep op een gang, welke door een kleine petroleumlamp werd verlicht.

Aan het einde van deze gang bevond zich een zware, met ijzeren bouten beslagen deur en met een zeer sterk slot.

Dr. Fox trachtte de kruk om te draaien, maar daar dit hem onmogelijk was, bonsde hij met de vuist op de deur en riep:

— Doe open, ik ben de Meester!

In de deur ging een zeer klein luikje open, niet groter dan een zilveren dollarstuk, waar doorheen eensklaps een felle lichtstraal naar buiten in de gang doordrong, die spoedig het gelaat van Dr. Fox gevonden had.

En nu klonk achter de deur een stem, die beval:

— Laat uw linkerarm zien!

Onmiddellijk stroopte Dr. Fox zijn mouw op en het litteken werd zichtbaar.

— Het is in orde! klonk de stem aan de andere kant van de deur. Gij moet het ons niet ten kwade duiden, Meester, wanneer wij wat voorzichtig zijn geworden! Die duivelse John Raffles heeft ons het leven zo zuur gemaakt, dat wij op alles verdacht moeten zijn!

De deur werd geopend en Fox trad een vrij ruime kelder binnen, helder verlicht door enige elektrische lampen, en waar op dat ogenblik vijf mannen bijeen waren.

Fox was een ogenblik bij de deur blijven staan en monsterde aandachtig de gezichten van de vijf mannen, die daar in het vertrek bijeen waren.

Hij scheen echter spoedig tevreden gesteld te zijn en nam tegenover hen plaats aan de lange zijde van een grote tafel, die in het midden van de kelder was geplaatst.

Dr. Fox had hen allen scherp opgenomen en vier hunner had hij dadelijk herkend.

Hij wendde zich nu tot de vijfde man, een klein, schraal ventje, dat er uitzag als een boekhoudertje op een klein kantoor, dat bijna zijn gehele leven op de kantoorkruk had doorgebracht en vroeg:

— Mag ik weten, of gij lang bij de bende zijt? Ik kan mij niet herinneren, dat ik u ooit gezien heb!

— Dat is geen wonder, Meester, antwoordde het mannetje met een grijnslach. Ik ben pas sedert één dag in New York; mijn standplaats was New Orleans en men heeft mij hierheen overgeplaatst, als ik het zo noemen mag, omdat hier een geduchte bres was geschoten in de gelederen van de luitnants van de Moloch!

— Van wie hebt gij dat bevel gekregen om hier te komen? vroeg Fox verder.

— Van wie anders dan van hem, van de Moloch? was de verbaasde wedervraag.

Fox wendde zich nu tot een der anderen, Blackmaster geheten en vroeg:

— Kent gij deze collega van u?

— Hij is vroeger herhaaldelijk hier geweest om ons te helpen. «Old Plumcake» is sterk in bankzaken, moet gij weten! Zijn specialiteit is het oprichten van gefingeerde maatschappijen, ten einde daarvan aandelen aan de man te brengen!

— Als gij voor hem kunt instaan, dan is alles goed en kan ik u uiteen zetten, waarom ik u heb verzocht, hier bijeen te komen! hernam Dr. Fox.

Hij scheen even tijd nodig te hebben om zijn gedachten te verzamelen en hernam toen:

— Heeft één uwer Jessy Kelvin meer persoonlijk gekend?

De blikken van vier der vijf personen, die tegenover Fox zaten, wendden zich allen spottend en veelbetekenend naar de nog jonge man, met een knap maar afgeleefd gelaat en die blijkbaar tot de betere standen behoorde.

Toen zei Blackmaster grijnslachend:

— Dat moet gij maar aan Copperfield vragen, Meester!

— Waarom juist aan hem?

— Omdat hij haar minnaar is geweest.

— Hebt gij lang in die... aangename positie verkeerd? vroeg Fox, zich tot de jonge dandy wendend.

— Acht maanden ongeveer!

— Zeg mij eens, wijdde zij u veel van haar geheimen in?

— Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik veel van haar weet! antwoordde Copperfield, terwijl hij een hoge borst zette. Ik weet met de meeste beslistheid, dat zij een kapitaal bezat, hetwelk haar een jaarlijkse rente van ruim een millioen dollar opleverde.

— Voor de duivel, dat is niet mis! riep Fox met glinsterende ogen uit. Bij dat kapitaal is zeker onroerend goed inbegrepen?

— Ja, zij was eigenares van drie of vier huizen en tevens van een groot hotel in de badplaats New Haven, op een half uur met de electriche tram van New York gelegen.

— Uitnemend en hoe staat het met de erfgenamen? Kunt gij mij dienaangaande iets mededelen?

— Zij had weinig bloedverwanten!

— Het is dus niet waarschijnlijk, dat zij een van die lieden in haar testament bedacht heeft?

— Zij zou zich liever dadelijk in de Hudson hebben geworpen, dan aan een hunner ook maar één cent te vermaken!

— Het moet een zeer merkwaardige dame zijn geweest, die Jessy Kelvin, hernam Dr. Fox. Maar hoe dit ook zij, of er een testament is of niet, wij zullen hier een spaak in het wiel steken! De nalatenschap van Jessy Kelvin moet aan de bende vervallen.

Op dit ogenblik werd er zachtjes en op bizondere wijze op de deur geklopt.

Blackmaster sprong aanstonds op, nam zijn revolver ter hand, ging naar de deur en wisselde op gedempte toon enige woorden met de man, die daar buiten stond.

Toen slaakte hij een zachte kreet van verwondering en wendde zich tot Fox met de mededeling:

— Daar buiten in de gang staat Diamond Jack, die al anderhalve dag onder water is.

— Wat wil hij?

— Hij heeft een zeer belangrijke mededeling voor u!

— Heeft hij het wachtwoord gegeven?

— Ja.

— Laat hem dan binnen!

Blackmaster opende de deur, zijn revolver ter hoogte van zijn maag voor zich uithoudend en er trad een man binnen met gescheurde kleren, een diepe schram over de wang en met een stuk van een stalen ketting om een van de polsen.

Hij liep dadelijk op Fox toe, maakte het herkenningsteken, zoals het gebruikelijk was tussen de leden van de bende en riep toen uit:

— Hier ben ik, Meester!

— Waar kom je vandaan, Jack? Heb je in de gevangenis gezeten? vroeg Fox verwonderd.

— Ik heb wel gevangen gezeten, Meester, maar het was niet in een gewone cel!

— Waar dan?

— In het huis van Jessy Kelvin.

— Wat zeg je daar? riep Fox ten hoogste verbaasd, terwijl hij zich half van zijn stoel oprichtte, in het huis van de dode?

— Jessy Kelvin is niet dood, Meester! Het was een streek van Raffles; hij heeft haar juist eergisteren uit het huis weggehaald en haar daarna in veiligheid gebracht.

HOOFDSTUK III

DREIGEND GEVAAR

Deze weinige woorden deden het gelaat van de Meester een vreselijke verandering ondergaan.

Al het bloed week uit zijn gelaat, dat een ziekelijke, geelbleke kleur kreeg.

Zijn ogen leken uit het hoofd te puilen en krankzinnige woede was er in te lezen, zijn mond vertrok zich tot een kwaadaardige grijns, zodat zijn grote, gele tanden zichtbaar werden.

Toen mompelde hij op schorre toon:

— Alweer voor de gek gehouden! Alweer bedrogen door die vervloekte Raffles. Zal die man mij dan steeds de baas blijven? Zal hij mijn plannen dan toch steeds dwarsbomen?

Hij bleef een ogenblik in diep nadenken verzonken zitten.

Uit alle macht wist hij zich ten slotte te beheersen en zijn stem had reeds weer bijna haar gewone klank herkrengen, toen hij zich tot Diamond Jack wendde en op barse toon vroeg:

— Hoe weet jij dit alles?

De man, die zoeven was binnengekomen, en die deel uitmaakte van de bende van het Kwade Oog, scheen een ogenblik te aarzelen en begon toen haaperend:

— In de nacht van eergisteren drong ik het huis van Jessy Kelvin binnen... Ik was van oordeel, dat ik, nu de vrouw dood was, wel eens een kijkje kon nemen in haar juwelenkistje! Het is immers niet verboden aan leden van de bende, als zij in de gelegenheid zijn een

goede slag te slaan, dit te doen, zonder van te voren het bestuur te waarschuwen!

— Verboden is het niet! gromde Dr. Fox. Maar ik betwijfel, of je achteraf het bestuur op de hoogte zoudt hebben gebracht! Nu, je opzet schijnt in ieder geval niet te zijn geslaagd en wij zullen er niet verder over spreken! Ga voort!

— Ik wist aan de achterzijde van het huis binnen te dringen en haar werk-kamer te bereiken, waar het schrijfbureau en ook de brandkast staat. Ik had juist een en ander onderzocht, toen ik eensklaps achter mij gerucht hoorde. Ik meende het te besterven van schrik, want daar stond zij, Jessy Kelvin, die ik dood waande, in levende lijve voor mij! Zij leefde zo goed, dat zij een kleine revolver in de hand hield en als ik mij niet zo spoedig hersteld had, zou het misschien slecht met mij zijn afgelopen. Ik wist echter haar pols te grijpen, voor zij kon schieten, en zij zou wel eens voor niemendal weer levend hebben kunnen worden, als er niet eensklaps iets anders was gebeurd!

— Werd je gestoord?

— Zo kan men het inderdaad noemen, Meester! antwoordde Diamond Jack op klagende toon. Storen is het woord! Ik kreeg een oplawaai tegen de punt van m'n kaak, dat mij horen en zien verging en ik in een hoek van de kamer rolde, ten minste, daar kwam ik later weer bij kennis, want vóór ik daar nog goed en wel beland was, had ik alle be-

sel aangaande maan en sterren verloren.

— Je hebt dus niet kunnen zien door wie je werd overvallen?

— Tenminste niet op dat tijdstip, Meester! Maar later, toen ik weer bijkwam, bevond ik, dat ik met touwen en een paar stalen boeien machteloos was gemaakt en tegenover mij stond een reus van een kerel, die zo 'n beetje lachend op mij neerkeek.

— Dat moet de helper van Raffles zijn geweest, een ware Hercules, een man, die acht anderen staat! bromde Fox, zich op de lippen bijtend. Vertel verder!

— Die man nam mij op zijn nek alsof ik een kind van drie maanden was; hij droeg mij de trap af en sloot mij op in de kelder. Hij bracht mij op geregelde tijden eten, en heel goed eten ook, dat moet ik bekennen, maar al die tijd had ik natuurlijk gewerkt aan mijn bevrijding!

— En je bent ten slotte geslaagd om te ontsnappen?

— Nog geen uur geleden! Ik heb altijd een heel klein, zeer sterk vijltje met een dunne pekdraad op de huid van mijn hoofd, tussen mijn haar vastgebonden, niemand, die het ooit gezien heeft! Daarmee wist ik mijn boeien door te vijlen en toen dat gelukt was, werd de rest kinderspel. De deur van de kelder was weliswaar stevig gesloten, maar ook die wist ik open te krijgen met behulp van mijn lopers, welke men vergeten had mij af te nemen, hetgeen trouwens niet zo gemakkelijk zou zijn gegaan, want ik had ze in mijn schoenen verborgen. Ik wist zo in de gang te komen, en verliet het huis dezelfde weg, waarlangs ik was binnen getreden.

Dr Fox had met grote aandacht toegeluisterd, zich nu en dan over het voorhoofd wrijvende, en toen Diamond Jack gereed was met zijn verhaal, merkte hij op:

— Je hebt op handige wijze je gevangenis weten te verlaten, maar je had nog meer en beter kunnen doen!

— Wat meent gij, Meester?

— Je had kunnen onderzoeken, of er zich niemand in het huis bevond, John Raffles bijvoorbeeld!

— Ik wist zeker dat ik er hem niet zou vinden, meester, want ik heb hem tegen zijn helper duidelijk horen zeggen, dat hij met Jessy Kelvin zou vertrekken en niet voor over een paar dagen zou terugkeren!

Een ogenblik heerste er doodse stilte in het vertrek.

Toen zei Copperfield op enigszins spottende toon:

— Nu Jessy Kelvin dus niet dood is, Meester, kunnen wij de vergadering zeker wel opheffen?

Fox wierp de spreker een stekende blik toe uit zijn slangenogen, en antwoordde:

— Wij zullen niet zo haastig van stapel lopen, Copperfield! De vrouw is niet dood, het zij zo! Maar om twee redenen mag zij niet in leven blijven. Ten eerste heb ik mij nu eenmaal gewend aan het denkbeeld, dat al haar bezittingen moeten vervallen aan de benede en ten tweede, moet zij gestraft worden wegens het gepleegde verraad.

— Ik ben het met u eens, Meester, ik begrijp alleen maar niet al te goed, hoe wij de schijndood in een werkelijke dood moeten doen verkeren, nu wij niet weten, waar Jessy Kelvin zich ophoudt.

Fox fronste zijn wenkbrauwen en zei toen:

— Zij moet gevonden worden, Copperfield, dat is alles wat ik te zeggen heb.

Maar Copperfield was nog niet tevreden.

Hij had een verse cigaret opgestoken, blies de rook voor zich uit en hernam:

— Houdt mij de opmerking ten goede, Meester, ik zou er niet de hand voor in het vuur durven steken, dat Jessy Kelvin nog altijd in Amerika is!

— Niet in Amerika? herhaalde Fox langzaam. En waar zou zij dan zijn naar uw mening?

— Wel in Europa, Spanje, Italië of Frankrijk.

— Maar Raffles is binnen twee dagen teruggekeerd, hernam Dr. Fox ongeduldig.

— Ongetwijfeld, maar gij zult wellicht weten dat hij beschikt over een zeer snelle vliegmaschine, en het is onder ons reeds uitgemaakt, dat hij enige malen binnen negen uren van New York naar Londen moet zijn gevlogen! Ik weet niet of gij reeds gelegenheid hebt gehad, om de bladen door te lezen en ik betwifel ook of dat het geval is geweest, anders zou het natuurlijk niet aan uw aandacht ontsnapt zijn, dat men, terwijl gij door onze mannen aan boord van de duikboot gered werd, een vliegmaschine hebt waargenomen, voorzien van een buitengewoon sterk zoeklicht, die met verbazend snelle vaart koers zette naar de kust, en die in draadloze verbinding heeft gestaan met de «Sussex», het schip dat u had moeten overbrengen. Er valt niet aan te twifelen of die geheimzinnige machine was het vliegtuig van John Raffles.

Fox wierp Copperfield een giftige blik toe, en bromde iets voor zich heen, dat niemand verstond.

Hij was het steeds gewend geweest met grote eerbied en met schuwe vrees te worden behandeld, en die Copperfield scheen het te durven 'n weinig de spot met hem te drijven.

Hij zou die jonge man in het oog houden, hij hield niet van lieden, die in zijn aanwezigheid zoveel spraken.

Geruime tijd bleef Fox onbewegelijk voor zich uit zitten staren.

Zijn hersens werkten snel en onop- houdelijk.

Hij zocht naar een middel, zijn plan ondanks alles nog ten uitvoer te brengen.

Eensklaps hief hij het hoofd op en er schitterde een straal van zegepraal in zijn ogen, toen hij zich tot Diamond Jack wendde met de vraag:

— Gelooft gij, dat, behalve John Raffles en zijn helper, nog iemand anders iets af weet van de voorgewende dood van Jessy Kelvin?

— Ja, ik! antwoordde Diamond Jack.

— Natuurlijk, ezel! riep Fox op een woeste toon. Dat begrijp ik wel! Maar behalve die drie en gij!

— Ik zou wel durven zweren, dat niemand anders het weet! antwoordde Diamond Jack, onthutst en verschrikt door die uitval.

— Wie waren daar nog meer in huis, behalve onze mannen Westman en Grocer, die er de rol van bedienden vervulden en zich thans in handen van de politie bevinden?

— Een kamenier en een dienstmeisje! De kamenier ging altijd 's avonds naar huis, en het dienstmeisje was alleen thuis, toen Jessy Kelvin zogenaamd vergif innam. Zij werd naar huis gestuurd, door die vent, die zich voordeed als dokter, die de dood moest constateren, en die natuurlijk een helper van John Raffles of hij zelf is geweest en waarschijnlijk zal zij de kamenier wel op de hoogte gesteld hebben. In ieder geval geloven die twee vrouwen stellig, dat hun meesteres gestorven is!

— Bestaat de mogelijkheid dat zij terugkeren om het stoffelijk overschot van hun meesteres nog eens te zien?

— Dat zou ik niet durven beweren, maar ik geloof het haast niet!

— Die onzekerheid in onduidbaar! mompelde Fox voor zich heen. En toch, het moet gewaagd worden.

Hij wendde zich tot Blackmaster en Copperfield en ging voort:

— Luister! Het is wel bijna zeker, dat Raffles aan Jessy Kelvin gelegenheid zal hebben gegeven, een gedeelte van haar fortuin mede te nemen, maar de tijd was veel te kort, om alles te gelde te maken, en ik ben er zeker van, dat wij hier nog ettelijke millioenen zullen terug vinden, die bij haar bankier berusten, of die belegd zijn in haar huizen. Dat alles moet ons eigendom worden en daarvoor is het natuurlijk nodig, dat men blijft geloven, dat de vrouw inderdaad dood is.

— Maar als niemand dat weet behalve wij, hoe zal het dan bekend worden gemaakt? riep Jack Diamond uit.

— Het moet bekend gemaakt worden door het dienstmeisje en door de kamenier, antwoordde Fox kortaf.

— Dat behoeft niet meer, het was vandaag in geheel New York bekend! zei Copperfield kalm. De bladen staan er vol van!

Voor de derde maal schoot een felle blik uit de grijsgroene ogen van Dr. Fox naar Copperfield, die zich hier echter niet veel van scheen aan te trekken en kalmjes voortging:

— Misschien hebt gij wel nagelaten de bladen heden te lezen, Meester! Het is heel eenvoudig. Gij hebt waarlijk wel andere dingen in het hoofd. Laat mij u daarom even mededelen, dat het dienstmeisje en de kamenier inderdaad geklapt hebben, zoals Raffles natuurlijk ook wel had verwacht en dat nog geen etmaal later de dood van Jessy Kelvin vrij algemeen bekend was. Ik weet zelfs, omdat ik het huis enige tijd in het oog heb gehouden, dat er bezoekers zijn geweest. Ik zelf wist toen niet beter, of zij had inderdaad zelfmoord gepleegd en vond 't volstrekt niet vreemd, dat daar een geneesheer en een verpleegster in huis waren, die natuurlijk geen van beiden geweest waren wie zij moesten voorstellen! Jessy Kelvin was toen nog schijndood en al die mensen vertrokken weer in de stellige overtuiging, dat zij niet meer tot de levenden behoorde.

— Maar voor de duivel, bromde Fox woedend. De vrouw moest toch binnen de wettelijke termijn begraven worden, daarmede moest Raffles toch rekening houden!

Hij hield er slechts in zoverre rekening mee, dat hij haar wegvoerde, ruim een dag voor die termijn verstreken was, antwoordde Copperfield kalm.

Fox zei niets, maar hij speelde ze-

nuwachtig met de kolf van zijn revolver in zijn zak.

De onbeschaamde, sarrende wijze, waarop Copperfield zijn opmerkingen ten beste gaf, deed zijn bloed koken, maar hij begreep, dat het voor zijn plannen beter was, als hij zich de vijf luitenanten voorlopig te vriend maakte.

En daarom zei hij, na zich met geweld tot kalmte te hebben gedwongen, op zoetsappige toon:

— Dat ziet gij heel goed in, Copperfield! Zo moet het inderdaad zijn gegaan. Nu is het maar de vraag, wat zal er geschieden, als men komt om het lichaam af te leggen en te kisten?

Copperfield deed of hij ernstig nagedacht en antwoordde toen afgemeten, alsof het hem nu eerst te binnen viel:

— Dan zal men het lijk niet meer vinden, Meester!

— Een zeer juiste opmerking, Copperfield, zei Dr. Fox, geelwit van drift. Ook ik had dat reeds begrepen. De bedoeling van mijn vraag was echter deze: Hoe zullen de autoriteiten zich gedragen ten opzichte van deze verdwijning?

— Ik denk dat zij zullen overwegen, Meester, dat gedane zaken geen keer nemen en zich in het onvermijdelijke zullen schikken, antwoordde Copperfield met een vaag lachje op zijn slappe trekken.

— En zullen zij het daarbij laten, denkt gij? vroeg Fox, wiens ogen dreigend begonnen te fonkelen.

— Zij zullen natuurlijk een onderzoek instellen, antwoordde Copperfield schouderophalend. Zij zullen zich hogelijk verbazen, zij zullen geen enkel spoor vinden en ten slotte zullen zij de waarheid wel raden.

HOOFDSTUK IV

GEDAANTEVERWISSELINGEN

Na deze woorden bleef het wederom enige tijd stil.

Het hart vol vrees en onrust, hadden Blackmaster, Old Plumcake, Diamond Jack en de anderen het woordensteekspel tussen de Meester en Copperfield gevolgd.

Zij kenden de aard van Copperfield, zij kenden zijn koude spot, zijn onveranderlijke kalmte, die een volbloedig mens tot razernij kon brengen en zijn lust om zich vrolijk te maken over anderen. Zij wisten dat hij zich niet ontzag, zelfs de hoogstgeplaatste in de bende met de pijlen van zijn spot te treffen; vrees koesterde hij nooit, en dat behoefde hij ook niet, want hij was een voortreffelijk bokser, een volleerd schutter en een meester op de degen en op het mes, die vruchteloos zijns gelijke zocht.

Maar Dr. Fox was niet als de anderen. De bendeleden kenden hem nog slechts weinig, maar zo veel wisten zij wel van hem, dat hij niet met zich liet gekscheren en dat het een uiterst gevaarlijke onderneming was, hem tot mikpunt van zijn lachlust te kiezen.

Maar Copperfield scheen in het minst niet van zijn stuk gebracht door de venijnige, valse blikken, welke Fox hem toewierp.

Zijn fletse ogen, half dicht geknepen, bleven onverschillig de rook van zijn

sigaret volgen, en nu en dan verborg hij, schijnbaar slechts met moeite, een geeuw.

En iemand die slaap had in tegenwoordigheid van de Meester, die legde als het ware zelf zijn hoofd op het blok.

— Het schijnt dat onze vriend Copperfield zich een weinig verveelt, zei Fox op een toon, welke allen die hem goed kenden schrik zou hebben aangejaagd.

— De zaak is, Meester, dat ik een weinig vermoeid ben en inderdaad naar mijn bed verlang!

— Zou mijnheer Copperfield misschien zo goed willen zijn, nog een weinig wakker te blijven en eerst deze zaak van gewicht af te handelen? ging Dr. Fox op slepende toon voort. En laat ons nu spijkers met koppen slaan. Zie hier mijn plan! Het mag voorlopig niet ontdekt worden, dat Jessie Kelvin niet werkelijk dood is. Zo spoedig mogelijk moet dus haar plaats worden ingenomen!

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan, Meester, zei Old Plumcake hoofdschuddend. Waar vinden wij zo spoedig een vrouw, die in uiterlijk zo zeer gelijkt op Jessie Kelvin, dat zelfs haar familieleden haar daarvoor zullen houden?

— Het is niet nodig, dat wij die vrouw vinden, hernam Fox kortaf. Met een pop bereiken wij ook ons doel!

— Neem mij niet kwalijk, Meester, liet weer de zacht spottende stem van Copperfield zich horen. Wanneer het niet te veel verlangd is, zou ik gaarne een kleine uiteenzetting wenschen! Ik kan mij met de beste wil niet voorstellen, hoe wij die pop daar in huis zouden krijgen, verondersteld, dat dat was een beeld zo precies gelijkend gemaakt zou kunnen worden. Hoe wij verder degenen, die voor het kisten moeten zorgen, de overtuiging kunnen bijbrengen, dat zij inderdaad met het stoffelijk overschot van een vrouw te doen hebben.

— Met al die bezwaren is natuurlijk reeds rekening gehouden, mijnheer Copperfield, antwoordde Dr. Fox ijskoud. Wij zelf moeten zorgen voor al het benodigde personeel. Ik ken hier een begrafenisonderneming, die op onze hand is, en die ons wel behulpzaam zal willen zijn.

— En wanneer de bloedverwanten zelf reeds voor de begrafenis gezorgd hebben?

— Dan moeten wij de anderen eenvoudig vóór zijn! antwoordde Fox kortaf. Het spreekt van zelf, dat er haast met het werk moet gemaakt worden. Nog hedenavond moet er een wassen beeld worden vervaardigd, dat volmaakt gelijk is op Jessy Kelvin. Ik weet wel, dat het niet zo gemakkelijk is, maar het moet geschieden, zeg ik. Ik beveel het. Ik wil het!

— Dan kan er natuurlijk over de zaak verder niet gepraat worden, hernam Copperfield op een toon, die de anderen weer met een schrikachtige blik naar de Meester deden kijken.

— Dat meen ik ook, ging Dr. Fox voort. Mochten er in het huis bloedverwanten overnachten, wat niet geheel onmogelijk is, dan moet de pop stil en zonder enig gerucht te maken naar de sterfkamer worden gebracht.

— Prachtig! riep Copperfield, voor zijn doen opgewonden uit. Dat zal de bloedverwanten genoegen doen, die daar op het gerucht van haar dood zijn heen gesnel, en toen de overledene niet hebben thuis getroffen.

Bij het horen van deze spot grepen alle aanwezigen met een instinctief gebaar, tegelijkertijd naar hun revolver, want zij meenden niet anders, of het zou tot een uitbarsting komen.

Copperfield scheen bepaald een einde aan zijn leven gemaakt te willen zien, dat was duidelijk!

Fox was halverwege van zijn stoel opgestaan, en een ogenblik scheen het ook inderdaad, of hij zou zijn revolver grijpen en de onbeschaamde Copperfield neerschieten.

Trillend over zijn gehele lichaam ging hij langzaam weer zitten en zei hees:

— Je schijnt mij nog niet goed te kennen, Copperfield. Laat ik je dan slechts zeggen, dat men zich dergelijke grappen met mij nooit ongestraft veroorlooft! Ik ben de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel. Ik kan beschikken over leven en dood van tienduizend mensen, die mij blindelings gehoorzaamheid verschuldigd zijn, en al ben jij een Amerikaan en ik een Engelsman, ik duld niet, dat je in eerbied jegens mij te kort schiet!

— Maar daaraan heb ik geen ogenblik gedacht, Meester! riep Copperfield uit, terwijl hij de rechterhand op het hart legde. Ik wist niet dat gij zo gevoelig waart, anders zou ik mijn woorden stellig anders hebben gekozen!

— Genoeg! viel Dr. Fox hem driftig in de rede. Ik heb zoeven een domheid gezegd, ik kom er voor uit. Wanneer zich daar inderdaad familieleden bevonden, nadat Jessy Kelvin door Raffles was ontvoerd, dan spreekt het van zelf, dat alles reeds aan het licht is gekomen, en dan kunnen wij ons ook verder wel alle moeite besparen. En daarom gelast ik dat zich nu aanstonds een paar mannen naar het huis begeven, en zich van de toestand op de hoogte stellen. Mocht Raffles daar nog of weer aanwezig zijn, of zijn beide helpers, dan moet ik onmiddellijk gewaarschuwd worden per telefoon!

— Inderdaad, het zou een schone gelegenheid zijn de schurk te overvallen, riep Copperfield uit, tenminste wanneer men daarginds de ontsnapping van

Diamond Jack niet ontijdig heeft ontdekt, want dan zal men wel inzien, dat hij ons aanstonds van alles op de hoogte is gaan brengen.

— Ditmaal moet ik je volkomen gelijk geven, Copperfield, riep Dr. Fox uit, terwijl hij opstond. Dan moet er ook aanstonds gehandeld worden. Wij hebben geen seconde meer te verliezen. Natuurlijk gaat de overmeestering van Raffles boven alles, ook boven de roof van de nalatenschap van Jessy Kelvin. Tien erfenissen als de hare zouden nog niet opwegen tegen de dood van ons aller vijand! Mocht hij echter reeds het hazenpad hebben gekozen, gevolgd door zijn metgezellen, dan kunnen wij misschien toch nog het andere plan ten uitvoer brengen! In ieder geval zullen wij haar huis geheel en al leeg plunderen en wij zullen ons uiterste best doen, haar dood zo aannemelijk te maken voor iedereen, dat wij ook het overige van haar kapitaal in handen krijgen.

Hij wendde zich nu weer tot Diamond Jack, die zich de tijd ten nutte had gemaakt, om de rest van zijn boeien stuk te vijlen, en zei:

— Je bent daar reeds eenmaal geweest, jij gaat met ons allen daar heen!

— Gij vergezelt ons dus, Meester? riep Copperfield uit.

— Wat dacht je, dat ik het mij zou laten ontgaan, Raffles persoonlijk te vangen? zei Fox met een lelijke grijnslach. Man, ik zou er drie jaren van mijn leven voor over hebben, als ik hem eigenhandig de strop om de hals kon schuiven, dat zou een lust zijn, door niets te evenaren!

Hij raadpleegde zijn horloge en ging voort:

— Het is nu twaalf uur, wij zullen ons moeten haasten, want ik heb vaak opgemerkt, dat men in de eerste uren, nadat men zich ter ruste heeft begeven, vaster slaapt dan gedurende het overige gedeelte van de nacht. Ga de mannen waarschuwen, Diamond Jack. Dan gaan wij aanstonds op weg!

Diamond Jack verliet haastig de kelder, en keerde even later met zeven mannen terug, alle kerels met een gemene boeventronie, en die blijkbaar

voor geen enkele misdaad zouden terugdeinzen.

In enkele woorden werden zij op de hoogte gebracht, en dadelijk begonnen hun ogen te fonkelen, terwijl zij op hun zakken klopten, waar hun dolkmes of revolver in geborgen was.

Fox begreep, dat hij op deze mannen zou kunnen bouwen, en een schor lachje deed zijn lippen vaneen splijten.

— Als hij in dat huis is, bromde hij voor zich heen, dan heb ik hem ditmaal. Hij zal mij niet meer ontkomen, met mijn eigen handen zal ik hem doen sterven!

In een oogwenk waren alle toebereidselen genomen, en groepswijze bij twee en drie tegelijk, verlieten de mannen de kelder en vervolgens het wijnhuis, ten einde zich aan de achterzijde van het fraaie huis in de 43ste Street, waar Jessy Kelvin gewoond had, weer te verenigen.

Het was een donkere nacht, en alles scheen de onderneming te zullen begunstigen.

Dr. Fox had zich, in gezelschap van Copperfield en Diamond Jack naar het huis begeven, en troffen daar reeds, verborgen in de schaduw van de hoge bomen, een viertal andere mannen aan, die vooruit waren gegaan.

Zij moesten nog een kwartier wachten, maar toen was de gehele troep bijeen, veertien goed gewapende mannen, tot alles bereid.

— Laat Diamond Jack vooruit gaan, hij weet de weg! fluisterde Copperfield, die reeds zijn revolver gegrepen had.

— Dat is goed! klonk het op zachte toon van de lippen van Fox.

— Wij zijn hier vlak bij het raam, waardoor ik ben uitgebroken, fluisterde de bandiet zachtjes. Kijk maar, het staat nog op een kier open, juist zoals ik het heb achtergelaten.

— Dat zou dan een bewijs zijn, dat zij nog niets bemerkt hebben! zei Fox op zegevierende toon. Spoedig naar binnen en laat het raam maar open, men kan van de overzijde van het grote park toch niets zien. Laat een der mannen

bij het hek gaan staan, om het sein te geven, als er onraad mocht zijn.

Reeds was Diamond Jack op de schou-
ders van een zijner makkers geklommen en had voorzichtig het raam verder geopend.

Het volgende ogenblik sprong hij ge-
ruisloos naar binnen.

Copperfield volgde hem, daarop Dr. Fox, vervolgens Blackmaster, toen Old Plumcake, die niet al te best te been was en die door twee van zijn makkers moest worden opgetrokken.

Tenslotte stonden de dertien bandieten in het vertrek bijeen, terwijl de veertiende daar buiten op wacht stond.

Zij bevonden zich in een zeer groot vertrek, hetgeen zelfs te zien was bij het flauwe licht, dat door het ene half geopende raam van de straat naar binnen drong.

— Waar zullen wij het eerst heen gaan? vroeg Dr. Fox op gedempte toon, terwijl hij zich tot Copperfield wendde.

— Waar gij nu het eerst heen gaat, Dr. Fox, vraagt gij? Ik denk regelrecht weer naar de gevangenis, liet een heldere stem zich horen.

Op hetzelfde ogenblik kreeg de Meester een hevige klap tegen het hoofd, die hem duizelend achterover deed storten en eensklaps baadde het vertrek in licht.

— Verraad! brulde Diamond Jack, terwijl hij trachtte het raam weer te bereiken.

Maar daar had Copperfield reeds post gevat, in iedere hand een revolver en met ogen, die merkwaardiger lang niet zo flets meer stonden als zoeven.

Diamond Jack hief zijn wapen op om te vuren, maar Copperfield was hem voor, het schot kraakte, een kogel doorboorde de rechterarm van de bandiet, die een kreet van pijn slaakte.

Voor de bandieten goed en wel wisten wat er aan de hand was, waren zij door een grote afdeling politieagenten omsingeld.

Enkelen hunner trachtten nog tegenstand te bieden, maar zij werden spoedig overweldigd en een paar slagen met de zware gummistok bracht hen spoedig tot rede.

De deur, zowel als de ramen waren versperd en werden bewaakt door de gewaande Copperfield en door twee andere mannen in burgerkleren, waarvan er een bijzonder groot en krachtig gebouwd was.

Er waren nog geen volle tien minuten verlopen, of alle bandieten waren stevig geboeid, met inbegrip van Dr. Fox.

Copperfield trad op hem toe en zei:

— Ik vrees dat het wel wat te laat zal zijn voor u, om mijn raadgeving op te volgen, maar laat dit u nu een les zijn, om voortaan wat meer wantrouwen in acht te nemen jegens personen, die gij niet kent!

Fox keek de andere met een sombere blik vol gloeiende haat aan, maar hij zei niets.

Raffles, want men zal wel reeds begrepen hebben, dat hij de rol van Copperfield vervuld had, vervolgde:

— Ook zou het aanbeveling verdienen een weinig meer achterdocht te koesteren jegens personen, die aan de handen van John Raffles weten te ontsnappen. Eigenlijk vreesde ik dat gij wel zoudt begrijpen, dat wij Diamond Jack met opzet hebben laten ontkomen, wel wetende, dat hij zich aanstonds naar u toe zou begeven! Dacht gij werkelijk, dat ik niet wist, dat onze man werktuigen bij zich verborgen had? Ik heb hem echter kalm zijn gang laten gaan en daarop mijn maatregelen genomen. Van onze wederzijdse vriendin, Jessy Kelvin, had ik talrijke bijzonderheden betreffende haar minnaar Copperfield vernomen. Ik ben zo vrij geweest deze heer van zijn bed te lichten en in dit huis op te sluiten, tegelijk met Diamond Jack, ofschoon zij van elkanders aanwezigheid natuurlijk niets wisten. Ik heb zijn uiterlijk nagebootst, ik heb mij naar zijn woning begeven, daarna heb-

ben wij onze Jack kalmpjes laten uitbreken en tenslotte heb ik de telefonische boodschap opgevangen om met u te komen vergaderen en ik heb mij gehaast, aan die uitnodiging gevolg te geven. Ik geloof, dat ik u deze kleine uiteenzetting wel verplicht was, niet waar?

Fox knarsetande van woede, maar ook nu bewaarde hij het stilzwijgen.

Hierop wendde Raffles zich tot de inspecteur, die de veertig politieagenten had aangevoerd, welke hier aanwezig waren en zei op zachte toon:

— Ik geloof, dat de vangst u wel zal zijn meegevallen, inspecteur! Ik zou

u in overweging willen geven, om Fox afzonderlijk over te brengen en hem goed te bewaken. Hij is een hoogst gevaarlijk man, maar ik wil niet ontkennen, dat hij tevens zeer schrander en ondernemend is; uw mannen zullen de handen vol aan hem hebben.

— Ik verzeker u, dat hij ditmaal niet weer zal ontkomen! antwoordde de inspecteur. Ik zal uw raad opvolgen en hem in een afzonderlijke auto laten overbrengen, door drie politieagenten vergezeld.

— Kies vooral stoutmoedige en krachtige mannen uit, meer zeg ik niet! hernam Raffles waarschuwend.

HOOFDSTUK V

NOGMAALS ONTKOMEN

Bij kleine groepjes werden de gevangen bandieten weggevoerd.

Het was een voortreffelijke vangst geweest en de inspecteur wreef zich in de handen, toen hij alleen in het vertrek was achtergebleven met Raffles, Charles Brand, de onvermoeibare metgezel van Raffles en de trouwe chauffeur Henderson, een man van reusachtige lichaamsbouw en sterk als een buffel.

Hij kwam nu naar Raffles toe en zei:

— Mijnheer Bliss, wij zijn u grote dank verschuldigd. Gij hebt ons niet alleen bevrijd van de Moloch, die de bende bestuurde, gij hebt er ook niet weinig toe bijgedragen, dat wij langzamerhand alle aanvoerders en een groot aantal leden van de bende in handen kregen. Kortom, gij hebt een opruiming onder de bende van het Kwade Oog aangericht, die haar voortbestaan wel voor goed onmogelijk zal maken.

— Het had weinig om het lijf, inspecteur, een gelukkige samenloop van omstandigheden! weerde Raffles deze lofbetuigingen af.

— Gij moogt u zelf niet kleineren, mijnheer! riep de inspecteur uit. Wij verwachten u steffig op het hoofdbureau van politie, ik ben zeker, dat de hoofdcommissaris u persoonlijk zal willen gelukwensen!

— Ik weet niet of mijn tijd het mij toestaat, daar aan gevolg te geven! zei Raffles met een flauw glimlachje. Doe intussen de hoofdcommissaris mijn groeten, ik heb thans andere zaken te verrichten!

Hij maakte een hoffelijke buiging voor de inspecteur van politie, gaf zijn vrienden een wenk, en met zijn drieën verlieten zij het vertrek.

Maar op de drempel wendde Raffles zich nog eens om en riep:

— Dat is waar ook, dat had ik bijna vergeten! De echte Copperfield zit in een vertrek op de bovenste verdieping! Hier is de sleutel! Gij kunt hem daar vinden! En ik verzeker u, dat hij niet de minste van de benedeleden was!

En met deze woorden ging Raffles voor goed heen en begaf zich met Brand en Henderson naar de werkkamer van Jessie Kelvin, om daar zijn vermomming af te leggen, die nu verder nutteloos was.

Vervolgens begaven de drie mannen zich ter ruste en weldra sliepen zij vast, in de overtuiging, dat zij zoeven een voortreffelijk werk hadden verricht.

Intussen was Dr. Fox, scherp bewaakt door drie krachtige agenten, in een inmiddels bestelde huurauto gestapt.

Zijn polsen waren geboeid en zijn voeten waren met een dik touw gekluisterd, dat hem slechts veroorloofde, met zeer kleine stappen te lopen.

Mocht hij trachten te ontvluchten, dan zou hij zeker met deze gekluisterde benen niet ver komen.

Maar de agenten hadden last gekregen aandachtig toe te zien, want zij wisten, met wie zij te doen hadden.

Zij hadden reeds veel horen vertellen over de scherpsinnigheid van de Meester en zij waren vast besloten zich niet te laten bedotten.

Fox moest op het voorbankje plaats nemen en achteruit rijden.

Een der agenten nam naast hem plaats en greep de ketting, die aan de boeien bevestigd was, terwijl de beide anderen zich tegenover hem zetten.

Daarop kreeg de chauffeur last naar het huis van bewaring te rijden en dadelijk zette de auto zich in beweging.

Men was nauwelijks onderweg, of een rauwe hoest deed het lichaam van Dr. Fox schudden.

Hij wierp een blik naar een der raampjes, dat half was neergelaten en vroeg op norse toon:

— Zoudt gij ten minste niet zo goed willen zijn, dat raampje te sluiten? Ik lijd aan een hevige bronchitis en ik geloof niet, dat gij in opdracht hebt mij op deze wijze af te maken!

De agenten schenen elkander even met een blik te raadplegen waarop een hunner het raampje ophaalde.

Maar Dr. Fox bleef doorhoesten en van benauwdheid werd zijn geel gelaat vuurrood.

— Mijn zakdoek! verzocht hij steunend. Geef mij even mijn zakdoek in de handen, ik voel dat mijn mond vol bloed is!

Een der agenten, die tegenover Fox zat, stak de hand in de buitenzak van de overjas van Fox, haalde er de zakdoek uit, rook er voorzichtig en snel even aan, om zich te overtuigen, dat hij niet met chloroform of iets dergelijks gedrenkt was en gaf hem toen, gerustgesteld, in de gebonden handen van de gevangene.

Wanneer Fox de ogen niet neergeslagen had gehouden, zou de agent zeker een blik van zegepraal hebben moeten zien, die er een ondeelbaar ogenblik in flitste.

Fox haalde zijn longen vol lucht.

In één van de punten van de zakdoek was een zeer klein glazen bolletje genaaid, niet groter dan een erwt en van zeer dun glas vervaardigd.

Fox kneep dit bolletje stuk en op hetzelfde ogenblik liet zich een zwakke knal horen en een hoeveelheid zeer bedwelmend, hoogst gevaarlijk gas vulde in minder dan een seconde de nauwe ruimte van de auto.

Een der agenten wilde nog een beweging maken naar het raampje, om het stuk te slaan, maar halverwege de afstand viel zijn vuist krachteloos neer en slap zakte zijn lichaam in een hoek neer.

Wat de beide andere agenten betreft, zij waren reeds op hetzelfde ogenblik, dat de zwakke klap van het springende glazen bolletje zich liet horen, bewusteloos achterover gevallen.

Fox had krachtig de lucht uitgeademd die zijn longen bevatten, en zodra hij zich overtuigd had dat het giftgas zijn werking had gedaan, liet hij snel een van de raampjes zakken en boog het hoofd naar buiten om met volle teugen de frisse nachtlucht in te ademen.

Hij moest enige tijd wachten, voor hij zich hersteld had van de hevige duizeling, die hem ondanks alles had overvallen en begon toen aan zijn bevrijding te werken.

Hij bukte zich en het duurde niet lang of hij had het touw weten los te maken, waarmede zijn voeten waren samen gekluisterd.

Daarop opende hij voorzichtig het portier, ging op de treeplank staan en sprong van de auto, juist even voor een zijstraat, waarin hij snel als een haas verdween.

Wel had de chauffeur gezien, dat een man uit de wagen sprong, maar het duurde enige tijd, voor hij zijn auto tot staan had gebracht en toen beging hij nog de domheid, eerst van zijn zitplaats te komen en een blik in de auto te werpen.

Toen hij haastig het portier weer gesloten had en opnieuw achter het stuurwiel had plaats genomen om de auto te laten keren en de zijstraat in te rijden, was er van de vluchteling reeds niets meer te bespeuren.

De chauffeur begreep wel, dat het onbegonnen werk zou zijn in deze buurt, vol nauwe straten en stegen, naar de man te zoeken, en zo moest hij er wel toe besluiten naar het hoofdbureau van politie te rijden, waar men niets anders kon doen, dan de drie bewusteloze aanstonds onder de behandeling te stellen van een in allerijl ontboden geneesagenten uit het voertuig te dragen en heer, die ernstig zijn hoofd schudde en zijn twijfel te kennen gaf of de drie ongelukkige agenten er het leven bij zouden houden.

Fox was intussen, zo snel zijn benen hem wilden dragen en nog altijd met geboeide polsen, voortgesneld, totdat hij de rivierkade had bereikt, welke hij begon te volgen.

Hij liep nu echter niet hard meer, daar hij wel begreep, dat dit hem zou verraden, vooral wegens de ongewone houding van zijn armen en telkens wanneer hij de stappen van een patrouillerende agent hoorde, verborg hij zich of ging even een zijstraat in.

Na verloop van bijna een uur had hij het wijnhuis van Mad Pete bereikt.

Hij klopte op eigenaardige wijze op de deur en een ogenblik later ging er op de eerste verdieping een venster open en een hoofd met verwarde haren keek voorzichtig naar buiten.

Het was Mad Pete in persoon.

Hij scheen de man, die voor de deur stond, niet aanstonds te herkennen, maar toen deze zijn gelaat ophief en tegelijkertijd zijn geboeide handen, toen verdween dadelijk het hoofd van de kroeghouder weer; er klonken gedempte, haastige schreden en het volgende ogenblik werd de deur geopend en Fox glipte naar binnen.

Met een bleek en verschrikt gelaat bracht Mad Pete de onverwachte bezoeker naar zijn woonvertrek, een klein kamertje achter de gelagkamer gelegen en vroeg:

— Wat is er gebeurd, meester? Hoe komt gij geboeid?

— Dat zult gij wel morgen uit de ochtendbladen vernemen! antwoordde Fox op ruwe toon. Gij zult wel begrij-

pen, dat ik niet veel lust heb om thans een omstandig verhaal van het gebeurde te geven! Begin maar met mijn boeien los te vijlen, wat ik verzoeken mag!

Mad Pete scharrelde even in een kast en kwam spoedig terug met een vijl waarmee hij de boeien van Fox binnen enkele minuten wist door te vijlen.

Fox wierp de stalen voorwerpen met een gebaar vol woede in een hoek, strekte zijn armen en gromde:

— Het was een geluk, dat ik mijn kleine voorraad stikgas bij mij had! Maar Raffles zal voor dit alles boeten! Die sluwe duivel! Hoe weet hij comédie te spelen!

Hij wendde zich met een gelaat, waarop woeste haat te lezen was, tot Mad Pete en ging voort:

— Wie denk je, dat de man was, die zich voor Copperfield uitgaf?

— Wat zegt gij, Meester? Was hij het dan zelf niet? hakkelde de kroeghouder ontzet.

— Het was John Raffles! riep Fox met een woedende vuistslag op de tafel.

— Dan moet die man een verbond hebben gesloten met de duivel! hernam Mad Pete, met een uitdrukking van bijna bijgelovige vrees op zijn gemeen gelaat.

— Dat begin ik ook te geloven! zei Fox op grimmige toon. En nu voorlopig genoeg gepraat over deze zaak! Je moet mij voor vannacht een onderkomen verlenen, of neen, dat is te gevaarlijk, de politie kon hier wel eens een onderzoek komen doen! Geef mij alleen kleren, om mij opnieuw te vermommen, dan zal ik een van de vrienden gaan opzoeken, die mij moet herbergen! Als Raffles meent, dat hij het spel reeds gewonnen heeft, dan vergist hij zich deernlijk! Ik geef de strijd niet op en het plan, dat ik had beraamd, zal ten uitvoer worden gebracht, ondanks alles! Liever zou ik de Moloch in de dood volgen, dan te erkennen, dat Raffles mij verslagen had!

In zeer weinig woorden deelde Fox nu aan Mad Pete mede, wat er die nacht in het huis van Jessy Kelvin gebeurd was.

Ondertussen trok hij andere kleren aan en hij zag er nu uit als een tremmer van een groot schip of een kolensjouwer.

Hij maakte zijn gelaat zwart met wat steenkoolgruis en nu moest het er op gewaagd worden.

Toen hij gereed was, at hij snel wat van het brood met kaas, dat de kroeghouder voor hem had gereed gezet en verliet daarop, na Mad Pete met een hoofdknik te hebben bedankt, het wijnhuis weer.

Het bleek, dat hij daar goed aan had gedaan, want geen kwartier later drong de politie de kroeg binnen, lichtte Mad Pete van zijn bed en doorzocht het huis van de kelder tot de zolder, zonder echter iets anders te vinden dan de matrozenkleren, welke Fox had achtergelaten.

Wat Mad Pete betrof, hij was een waardig lid van de bende, men kon geen woord uit hem krijgen van het ogenblik af, dat men hem de boeien had aangedaan.

Fox echter bracht die nacht door ten huize van een lid der bende, van wiens medeplichtigheid de politie nog geen kennis droeg en hier zou hij ook voorlopig blijven, daar hij wel wist in die woning veilig te zijn, tenzij men hem mocht herkennen.

Hij begon nu met taaie vastberadenheid opnieuw te werken aan het plan, hetwelk John Raffles op zulk een onverwachte wijze en met zulk een noodlottig resultaat voor het Kwade Oog had tegengewerkt.

Maar reeds de dag, volgend op zijn ontvluchting, begreep Dr. Fox wel, dat hij zijn oorspronkelijk voornemen onmogelijk zou kunnen ten uitvoer brengen.

Want de politie had het gehele huis van Jessy Kelvin doorzocht en van de dode was niets te vinden geweest!

Natuurlijk was de familie hier aanstonds van op de hoogte gesteld.

Men ging op zoek naar het dienstmeisje en de kamenier en beiden moesten hunne verklaringen voor de politie afleggen.

De zaak werd er toen niet duidelijker op, althans niet voor de politie, noch voor de bloedverwanten, want het dienstmeisje hield stijf en strak vol en bezwoer zelfs onder ede, dat zij persoonlijk getuige was geweest, hoe haar meesteres het vergif innam en daarna onder hevige pijnen bezweek.

Zij had haar als lijk op het bed zien liggen, zij had zelf een geneesheer van de straat medegebracht, zij had ook met eigen ogen de verpleegster gezien, kortom, als men haar niet voor gek verklaarde en in een zenuwinrichting opsloot, dan zou zij tot het laatste ogenblik blijven volhouden, dat haar meesteres overleden was!

De verwarring werd nog groter gemaakt, doordat twee bloedverwanten van de jonge weduwe, die tot dusverre volstrekt geen notitie van haar hadden genomen wegens haar eigenaardige levenswandel, aanstonds waren komen opdagen, nadat het bericht van overlijden bekend was geworden en op hun beurt een dure eed zwoeren, dat zij Jessy Kelvin als lijk hadden gezien in de sterfkamer, en dat zij enige woorden gewisseld hadden met de geneesheer, zowel als met de verpleegster.

Wat de politie aangaat, zij was er van op de hoogte, dat de verpleegster niemand anders was geweest dan John Raffles in eigen persoon en dat ook de geneesheer voortreffelijk was voorgesteld door een helper van de Grote Onbekende.

Maar niemand van de familieleden nam met deze verklaring genoegen, hetgeen begrijpelijk is, omdat zij het grootste voordeel verwachtten van de dood van hun bloedverwante.

Intussen moesten zij zich wel schikken in de omstandigheid, dat van de jonge vrouw, hetzij dan dood of levend, in geheel New York geen spoor te bekennen viel.

De pogingen van Dr. Fox om zich van de nalatenschap meester te maken, werden er niet gemakkelijker op gemaakt, toen er in de ochtend van de tweede dag, in alle New Yorkse grote bladen een advertentie te lezen was van de volgende inhoud:

Ondergetekende verklaart, zich in goede welstand te bevinden en geeft alle belanghebbenden in overweging zich in deze staat van zaken te schikken en alle pogingen om haar geld in bezit te krijgen, te staken, als zijnde volkomen nutteloos.

Jessy Kelvin

Ieder ander dan Dr. Fox zou natuurlijk aanstonds hebben ingezien, dat het volkomen overbodig was en volstrekt

geen resultaat kon hebben, op de ingeslagen weg voort te gaan.

Maar Fox had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, zich van het nog aanwezige fortuin van de jonge vrouw meester te maken, om op deze wijze althans voorlopig wraak te nemen over het gepleegde verraad en ondanks alles wilde hij die plannen verwezenlijken!

Ondanks het feit, dat de jonge vrouw blijkbaar nog leefde, en vooral ondanks John Raffles.

HOOFDSTUK VI.

NIEUWE PLANNEN

De woning van de man, bij wie Dr. Fox tijdelijk een schuilplaats had gevonden en die Bill Dairy was geheten, bevond zich dicht bij de haven, niet ver van de Brooklyn-Bridge, dezelfde brug, waarvan de Moloch zich naar beneden had gestort, om te pletter te vallen op het dek van een sleepboot, die juist onder de brug kwam uitvaren.

Hij moest zeer omzichtig optreden, want de politie had dadelijk alle mogelijke maatregelen genomen om te voorkomen, dat hij de stad zou verlaten en met onverdrotten ijver was zij opnieuw begonnen haar netten uit te zetten, ten einde de ontsnapte bandiet weer in handen te krijgen.

Maar in deze reusachtige stad met haar vier miljoen inwoners, zou het zeker niet gemakkelijk zijn hem te vinden.

Er waren ongeveer zes dagen verlopen, sedert Dr. Fox op zulk een stoutmoedige wijze had weten te ontsnappen uit de huurauto, en de Meester zat in de donkere achterkamer van de woning van Bill Dairy.

Het was ongeveer drie uur in de namiddag.

Fox hield zich onledig met het lezen van een stapeltje dagbladen, die naast hem op een stoel lagen.

Hij droeg nog steeds de vermomming van de tremmer en op zijn smoezelig gelaat met zwarte vegen versierd, was weinig te herkennen van de oude Fox, en zeker niet voor de niet ingewijden.

Toen werd er zachtjes en op bijzondere wijze op de deur geklopt.

Fox wendde het hoofd even om en zei op zachte toon:

— Het wachtwoord?

— Oog om oog, tand om tand!

— Het is goed!

Fox stond op, trad op de deur toe, draaide de sleutel in het slot om en liet een man van omstreeks vijftigjarige leeftijd binnen, met een verlopen voorkomen, dat maar al te duidelijk wees op verregaande drankzucht.

Hij bleef in eerbiedwaardige houding voor de Meester staan en wachtte tot dat deze hem zou aanspreken.

— Wel Blackpool, heb je eindelijk iets ontdekt wat van mijn gading is?

Blackpool knikte bevestigend en kuste met een grijnslachje de beide toppen van de twee voorste vingers van zijn rechterhand.

— Het heeft anders lang genoeg geduurd, hernam Fox schouderophalend. Ik kan mij niet voorstellen, dat er in New York geen vrouwen te vinden zijn, die voldoende op... haar gelijken, om het stukje te wagen.

— Die vrouwen zijn er wel, Meester, maar meestal zijn zij niet geschikt of niet bereid om de rol te spelen!

— Ook niet tegen de beloning die ik had vastgesteld, tweeduizend dollar vooruit, en nog eens drieduizend dollar als de zaak zou slagen?

Blackpool haalde onmerkbaar de schouders op, en hernam toen:

— Er mankeerde steeds iets aan, Meester! Als zij juist even groot was als Jessy Kelvin, dan was zij te gezet, als zij even groot en van hetzelfde figuur was, dan deugden haar ogen niet, waren haar ogen juist zoals die van Jessy dan had zij een geheel andere loop of te grote tanden, of een andere haar-kleur.

— Nu goed, maar dan hebt gij toch nu eindelijk iemand gevonden, die voor ons doel bruikbaar is, viel Fox hem ongeduldig in de rede. Wie is zij?

— Zij heet Louise Craig en is kellnerin in een groot restaurant.

— Hoe kwam je aan haar?

— Wel zij behoort tot de bende.

— Had haar maar dadelijk meegebracht.

— Dat verwijt verdien ik niet, Meester, zij wacht in de kamer hier naast.

— Goed zo, laat haar dan dadelijk binnenkomen.

Blackpool ging heen en even later trad hij binnen met een nog jonge vrouw, die kon bogen op het bezit van een mooi, donkergetint gelaat, een slank en lenig figuur, kleine handen en voeten.

Zij stond zwijgend voor Fox, die haar aandachtig opnam en eindelijk uitriep:

— Prachtig! Zij lijkt werkelijk zeer veel op Jessy Kelvin! Alleen... maar wat drommel, nu zie ik het pas, zij heeft goudblond haar!

— Geverfd, meester! zei Blackpool laconiek. Van nature is zij rossig, en wij kunnen haar zeer goed gitzwart schilderen.

— Ik zou nu eindelijk wel eens willen weten waarom het eigenlijk gaat, liet nu Louise Craig zich horen. Waarvoor heeft men mij eigenlijk hier laten komen?

— Meisje, een beetje meer eerbied! liet Blackpool zich waarschuwend horen. Bedenk, dat je tegenover de Meester staat.

— Dat heb ik niet geweten! riep zij verschrikt uit, terwijl zij vol eerbied naar de man keek, die tegenover haar stond.

— Heb je lust om vijfduizend dollar te verdienen? vroeg Fox.

— Dat spreekt van zelf, Meester! antwoordde de jonge vrouw met schitterende ogen.

— Geloof je, dat je goed zou kunnen comédie spelen?

— Dat zou ik menen! Ik ben geruime tijd aan het toneel geweest.

— Heb je wel eens van Jessy Kelvin gehoord?

— Ik ben vroeger persoonlijk met haar bevriend geweest, totdat zij Copperfield van mij afnam!

— Je hebt dus geen reden om bijzonder veel vriendschap voor haar te gevoelen?

— Ik haat haar! antwoordde Louise met fonkelende ogen.

— Het kan bijna niet mooier! riep Fox opgewonden uit. Wij treffen het inderdaad bijzonder. Ga eens zitten, Louise Craig, en luister goed naar hetgeen ik je te zeggen heb!

De jonge vrouw nam plaats, en Fox hernam:

— Men heeft Jessy Kelvin gedurende een paar dagen voor dood gehouden, maar het blijkt duidelijk, dat zij nog leeft, ver van deze stad evenwel. Zij is gevlucht, maar zij heeft hier nog een zeer groot fortuin achtergelaten, hetwelk zich bevindt in handen van een bankier, die eveneens haar drie huizen en een groot hotel in New Haven beheert. Om niet veel woorden aan de zaak te verspillen, ik wil mij van dat fortuin meester maken. Jessy Kelvin heeft dat dubbel en dwars aan ons verdiend, door onze zaak te verraden!

— Prachtig! riep Louise uit, terwijl zij haar kleine wolventandjes liet zien.

— Ik bedank je voor dat bewijs van instemming, meisje! hernam Fox droogjes. Om in het bezit van dat geld en die huizen te kunnen komen, is het nodig, dat zich iemand bij de bankier Davin Huntsman aanmeldt, die je moet aanzien voor Jessy Kelvin. Het heet dat zij is teruggekeerd, maar zich hier niet veilig voelt en daarom al haar bezittingen te gelde maakt, om, bijvoorbeeld, naar India te vertrekken.

— Goed en wel, Meester, maar hij zal mij toch niet op mijn eerlijk gezicht alleen geloven, riep de jonge vrouw uit. Ik zal hem toch papieren moeten tonen.

— Dat is duidelijk! Maak je echter dienaangaande niet ongerust, je zult van alles voorzien worden.

Op dit ogenblik werd er opnieuw op de kamerdeur geklopt en nadat door de nieuwe bezoeker het wachtwoord was gegeven, werd de deur door Blackpool geopend, die een nog zeer jonge man, uiterst modieus gekleed en met een bleek, smal gelaat liet binnentreden.

Fox groette de jongeman met een korte hoofdknik en zei toen, zich tot Louise wendend:

— Dat is James Brent, een der klerken

van de bankier Huntsman! Hij is onze zaak toegedaan en hij zal ons de nodige papieren leveren, en ons aangaande alles inlichten, wat gij volstrekt nodig hebt te weten.

Hij bracht de jonge vrouw zo dicht mogelijk bij het venster, en keerde zich toen tot Brent met de vraag:

— Wat zegt gij er van, Brent, ge hebt Jessy Kelvin herhaaldelijk gezien, als zij zaken met uw meester kwam doen, Zou de jonge dame haar kunnen vervangen, wanneer wij haar fraaie haardos zwart verven?

De klerk nam de jonge vrouw even aandachtig op, knikte goedkeurend en riep uit:

— Zij lijkt inderdaad merkwaardig veel op Jessy! Wanneer haar wenkbrauwen nog een weinig zwarter worden gemaakt en een ietsje verder konden worden doorgetrokken, dan weet ik zeker, dat die ezel van een Huntsman, die toch al niet te goed uit zijn ogen kijkt, haar stellig voor zijn cliënte zal houden!

— Uitmuntend! riep Fox uit. Dan zullen wij aanstonds aan het werk gaan want de zaak moet spoedig haar beslag krijgen.

— Opnieuw wendde hij zich tot Louise en vervolgde:

— Gij moet uw haar, natuurlijk in het geheim, zwart verven en ook uw gelaat veranderen, zoals onze vriend Brent het u zal aanduiden. Gij krijgt nog hedenavond de nodige papieren, een chequeboekje, een copie van uw rekening-courant, kortom alles, wat gij wellicht zult moeten voorleggen, wanneer gij in het kantoor van Huntsman staat. Brent komt bij u en zal u nauwkeurig omtrent alles inlichten, wat u met mogelijkheid gevraagd zou kunnen worden. Hij zal u zeggen welke prijs gij voor uw huizen kunt vragen, hij zal u onderrichten omtrent de wijze, waarop de overdracht van het kapitaal zal plaats hebben, in het kort, hij zal u een voortreffelijk leermeester zijn.

— Maar waar moet ik wonen? vroeg Louise.

Fox dacht een ogenblik na en vervolgde toen:

— Het zou het beste zijn, wanneer gij u reeds hier op uw taak voorbereidt; er is nog wel een kamer vrij, en daar zal Brent u van alles onderrichten. Blackpool zal wel voor een voortreffelijk kleurmiddel zorgen, en morgenochtend wordt de zaak op touw gezet. Het spreekt van zelf, dat gij bij Huntsman op grote spoed moet aandringen, want wij moeten vooral voorkomen, dat het bedrog ontijdig ontdekt wordt. Hebt gij soms familie, die ongerust over uw uitblijven zou kunnen worden en naar de politie zou kunnen lopen?

Louise haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik heb wel familie, maar het zou haar steenkoud laten, al haalde men mij morgen uit de Hudson op!

— Dan is dus ook dat geregeld en behoeven wij verder niets anders te doen dan te zorgen, dat de zaak niet uitlekt! hernam Fox.

— En de centen? vroeg Louise Craig met een gebaar van de uitgestrekte hand, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

— Gij schijnt erg gehaast te zijn! zei Fox, terwijl hij de wenkbrauwen fronsde.

— Erg, antwoordde Louise, zonder een spier van haar gelaat te vertrekken.

Fox haalde een dikke portefeuille van onder zijn werkjasje te voorschijn, nam er tweeduizend dollar in bankbiljetten uit en stak ze de jonge vrouw toe.

— Zie daar! zei hij. Gij krijgt er nogmaals drie duizend, als alles gelukt.

Louise stak het geld zorgvuldig weg en wendde zich naar de tussendeur, die toegang gaf tot het aangrenzende vertrek.

Maar op de drempel keerde zij zich om en vroeg:

— Waar moet ik heen, als ik met het geld van Huntsman terugkeer?

— Gij behoeft u daaromtrent niet ongerust te maken, men zal u wel komen afhalen! gaf Fox ten antwoord. Het is gevaarlijk, als een jonge vrouw lang in het bezit blijft van zulk een groot vermogen.

De jonge vrouw haalde de schouders

op en verdween toen in het aangrenzende vertrek.

Blackpool werd weggezonden, in iedere hand een banknoot van honderd dollar.

Fox bleef weer alleen, want Brent had had zich bij Louise Craig gevoegd, om haar nauwkeurig in te lichten, omtrent alles wat zij te doen had, zodra zij tegenover Huntsman stond.

Een uur later keerde Blackpool, verre van nuchter, weer terug, om het haarkleursel te brengen, en toen wist ook Louise nauwkeurig wat zij te zeggen en te zwijgen had, en was zij op de hoogte gebracht van de betekenis van alle papieren, nagemaakte en echte, welke James Brent haar ter hand had gesteld.

Toen het haarkleurmiddel was toegepast en gedroogd, volgens aanwijzingen van de jonge klerk, toen ook haar wenkbrauwen wat waren aangezet, toen bromde Fox tevreden voor zich heen en zei met een grijnslach:

— Als twee droppels water! De gelijkenis is werkelijk merkwaardig.

Pas toen de duisternis gevallen was, kreeg Louise verlof het huis te verlaten om in de buurt een wandeling te gaan maken en wat frisse lucht in te ademen.

Dr. Fox bleef steeds waar hij was, in de donkere achterkamer, lezend en nu en dan heen en weer lopend, in diepe gedachten verzonken.

Soms ook stond hij stil voor het rek met wapens, door zijn gastheer Bill Daisy, die vroeger veel gevaren had, van zijn reizen meegebracht, Japanse zwaarden, kléwangs, assagaaien, krissen der Maleiers, bijlen van jaspis vervaardigd, afkomstig van de Maoris en ander uitheems oorlogstuig.

Soms nam hij een van die wapens uit het rek, woog ze in de hand, streek liefkozend over de goed onderhouden kling en bromde dan in zich zelf:

— Nu John Raffles hier te hebben en mij op hem een weinig oefenen met de werpspies! Wel, niemand kan zeggen, waartoe het nog eens kan komen!

Deze woorden van de Meester zouden spoedig profetisch blijken, al was het dan in een geheel andere betekenis, dan hij zich had voorgesteld...

HOOFDSTUK VII

DE DOOD VAN EEN SCHURK

De volgende ochtend omstreeks elf uur hield er een fraaie auto stil voor een groot huis in de 12e Straat, naast welks deur een koperen bord prijkte, waarop de naam van David Huntsman te lezen stond.

Uit deze auto stapte een jonge vrouw, nadat het portier geopend was door de chauffeur, die haastig van zijn zitplaats was gekomen.

Zij ging de openstaande deur van het grote bankgebouw binnen en liet zich aandienen bij de directeur door de bediende, wie zij een keurig geplaceerd visitekaartje ter hand stelde.

Zij behoefde slechts even te wachten, want de bediende keerde spoedig terug met het verzoek hem te willen volgen. Mijnheer Huntsman was tot haar beschikking.

De jonge vrouw — men zal begrepen hebben dat het Louise Craig was — volgde de bediende op de voet, en een ogenblik klopte haar hart sneller, want de volgende seconden zouden moeten beslissen of haar uiterlijk zo volkomen op dat van Jessy Kelvin geleek, dat de bankier zich zou vergissen.

De weg ging dwars door de vestibule, een brede trap op, een lange gang door, en eindelijk stond de bediende stil voor een hoge, dubbele deur, klopte aan en liet de jonge vrouw binnengaan.

De bankier scheen juist te hebben getelefoneerd, want hij legde de hoorn met enige overhaasting weer op de haak.

Hij bleef enige tijd voor zich uitkijken, met zijn gouden lorgnet spelend, liet zijn bureaustoel een halve slag om draaien, en stond toen haastig op, om zijn bezoeker, die op de drempel van de deur was blijven staan, te begroeten.

Een ogenblik bleven zijn donkere ogen op het gelaat van de jonge vrouw gericht, en reeds meende Louise Craig, dat alles mislukt was, toen Huntsman uitriep:

— Duizendmaal excuus, mevrouw Kelvin. Ik herkende u niet aanstonds, mijn arme ogen worden met de dag slechter. Neem plaats wat ik u bidden mag.

Hij schoof zijn bezoeker een gemakkelijke stoel toe, nam zelf plaats en vervolgde toen:

— Ik wil u niet ontkennen, mevrouw, dat uw bezoek mij enigszins verrast; er hebben zeer zonderlinge verhalen omtrent u de ronde gedaan, en het is maar goed, dat ik weet wat men van de fantasie van de Amerikaanse journalisten moet denken. Eerlijk gezegd, meende ik, dat gij overleden waart, en uw mededeling in de grote bladen van gisteren pas, stelde mij weer gerust... Waarmee kan ik u van dienst zijn?

— Dat zal ik u zeggen, mijn waarde Huntsman, antwoordde Louise, die zich nu volkomen op haar gemak gevoelde, en haar rol voortreffelijk speelde. Ik ben voornemens New York voor goed te verlaten, want ik verkeer hier in gevaar! Ik kan u onmogelijk alles ver-

klaren, het zou mij te lang ophouden! Laat het u genoeg zijn als ik u mededeel, dat ik naar India wens te vertrekken, met de eerste boot die van hier afvaart, en dat ik dus voornemens ben mijn huizen te verkopen, evenals mijn hotel in New Haven, en mijn kapitaal in uw bank los te maken.

— Wel mevrouw, dat is een zeer gewichtige aangelegenheid, riep Huntsman onthutst uit. Natuurlijk zou het geld aanstonds tot uw dispositie zijn, als het niet een paar millioenen betrof. Ik vrees dat de dames steeds een weinig kort van geheugen zijn, en daarom wil ik u er wel even aan herinneren, dat gij uw geld bij mij geplaatst hebt met een opzeggingstermijn van acht dagen!

Het voorhoofd van de jonge vrouw betrok.

James Brent had haar deze omstandigheid echter meegedeeld, maar hij zowel als Fox hadden er vast op gerekend, dat Huntsman niet zou staan op de ten uitvoerlegging van deze bepaling.

Zijn bank was een van de grootste van New York, en al was het bedrag zeer hoog, enige millioenen dollars, daarom zou hij toch zeker geen acht dagen nodig hebben, om het kapitaal plus de despositorente terug te betalen.

En nu scheen Huntsman wel degelijk van plan te zijn, zich aan de voorwaarden te houden.

Maar Louise was volstrekt niet voornemens daarmede voetstoots genoeg te nemen.

Zij trok een pruilend lipje, en zei:

— Maar mijn beste Huntsman, wij doen reeds zolang zaken met elkaar! Ik vertrek reeds over enkele dagen! Zoudt gij nu werkelijk niet kunnen zorgen, dat het geld reeds vandaag in mijn bezit is?

— Vandaag mevrouw, vraagt u daar? riep Huntsman verschrikt uit. Maar dat is totaal onmogelijk. Gij treft het bijzonder slecht, want ik heb juist gisteren en hedenochtend geweldig hoge wissels moeten honoreren, die op mij getrokken waren, ruim anderhalf millioen dollar. Als gij er bepaald op staat, zou ik u het geld morgen kunnen bezorgen, maar

dan doe ik het alleen omdat gij zulk een goede klant van mij zijt!

— Dan zou ik u er zeer dankbaar voor zijn, mijn beste Huntsman, riep Louise uit. En... hebt gij soms kopers voor de huizen?

— Hooggeachte mevrouw, dat is weer een geheel andere zaak, antwoordde Huntsman met opgetrokken wenkbrauwen. Feitelijk vallen dergelijke transacties als verkoop van huizen volkomen buiten mijn werkkring, mevrouw, maar ook in dit opzicht wil ik voor u een uitzondering maken. Er zijn echter tal van formaliteiten te vervullen, ik moet eerst het oordeel van een makelaar en huizentaxateur inwinnen. Zoudt gij morgen om deze tijd terug willen komen? Dan beloof ik u dat alles in orde zal zijn. Maar vertel het vooral niet verder, ik zou hier niet gaarne een gewoonte van maken!

— Ik beloof u, dat ik zal zwijgen, mijn waarde Huntsman, antwoordde Louise, die met moeite haar triomf kon verbergen.

— Wees dan zo goed uw papieren hier te laten, hernam de bankier, terwijl hij opstond, en reeds op de bel drukte, om de bediende te waarschuwen.

Louise opende haar handtas, haalde er haar eigendomsbewijzen en andere papieren uit en legde ze op de tafel van de bankier.

Huntsman klopte even met de vinger op het stapeltje papieren, maakte een diepe buiging voor zijn gewaande cliënte en leidde haar naar de deur, waar reeds de bediende stond te wachten, om haar weer uit te laten.

Zij kon ternauwernood met de man de hoek van de gang zijn omgegaan, of uit een kleine zijgang trad een man te voorschijn, die haastig het kantoor van de bankier binnenglipte.

Het was John Raffles.

Hij ging op de verbaasde Huntsman toe, die hem wel wat ongerust afwachtte en zei, snel sprekend:

— Ik ben de detective Bliss! Ik was degene, die zoeven met u getelefoneerd heeft, en u waarschuwde die vrouw weg te zenden, zonder haar een cent uit te betalen.

— Maar gelooft gij dan werkelijk, dat zij Jessy Kelvin niet is? vroeg de bankier ten hoogste verbaasd.

— Zij kan het onmogelijk zijn; menselijker wijze gesproken is het onmogelijk, dat zij hier is! antwoordde Raffles haastig. Ik weet waar zij is.

— Wie was dan toch die vrouw? riep Huntsman ontsteld uit.

— Een bedriegster natuurlijk, en ik weet ook, voor wie zij optreedt! Reeds een paar dagen heb ik een post betrokken, vlak tegenover uw kantoor, mijnheer Huntsman, omdat ik, zoals nu terecht blijkt, wel verwachtte dat Dr. Fox de een of andere dag zou trachten zijn plannen ten uitvoer te brengen, om de nalatenschap of liever het geld van Jessy Kelvin, mijn beschermeling, in handen te krijgen.

— Maar dan is het een heel complot! riep Huntsman uit, terwijl hij in zijn stoel neerplofte en Raffles ontsteld aarstaarde.

— Zo zou men het kunnen noemen, mijnheer Huntsman. Zodra ik die vrouw uit de auto zag stappen, geheel en al gelijk aan Jessy Kelvin, begreep ik dat hier bedrog gepleegd werd en ik haastte mij u per telefoon te waarschuwen. Gij hebt u immers niet verraden?

— O, wat dat betreft kunt gij gerust zijn! Zij heeft geen ogenblik kunnen vermoeden, dat ik haar doorzag, ik heb mijn rol goed gespeeld. Ik begrijp alleen niet, waarom gij mij niet hebt toegestaan, dat ik dadelijk naar de politie telefoneerde, ten einde die bedriegster te laten arresteren.

— Ik ben blij, dat gij dat niet gedaan hebt, mijnheer Huntsman, want die vrouw moet mij weer op het spoor brengen van Fox, die, geboeid en wel en vergezeld van drie politieagenten uit 'n gesloten auto heeft weten te ontsnappen op een wijze, welke ik niet aarzel geniaal te noemen. En daarom moet ik u nu aanstonds verlaten, mijn vrienden wachten mij om met mij de achtervolging te beginnen.

Dit korte gesprek had nauwelijks enige seconden geduurd.

Raffles snelde naar de deur, na de bankier te hebben toegeknipt, maar voor hij heenging, wendde hij zich nog eens om en riep Huntsman op gedempte toon de woorden toe:

— Natuurlijk zijn die papieren op uw schrijftafel nagemaakt. Als ik u een goede raad mag geven, dan zou ik eens goed nagaan, wie onder uw personeel u die poets kan hebben gebakken, want het spreekt van zelf, dat Fox hier een medeplichtige moet hebben gehad.

Met deze woorden ging Raffles het vertrek uit, ijelde de trappen af, snelde de vestibule door, smeede de portier op zij, die hem wellicht reeds voor een bankrover aanzag en was met een enkele sprong in de auto, die voor het gebouw stond te wachten, en waarin Henderson en Brand reeds gezeten waren.

— Daar gaat de auto! riep Henderson uit, die als een gewone taxichauffeur gekleed was en achter het stuurwiel zat.

— Verlies haar dan niet uit het oog, James, riep Raffles hem toe. Wij moeten weten waar die vrouw blijft.

De auto had zich reeds in beweging gezet en snelde nu achter de fraaie limousine aan, die de bedriegster weer naar Fox zou brengen.

— Het verwondert mij eigenlijk, begon Brand na enige tijd, dat er niemand was om haar af te halen.

— Je bedoelt, omdat Fox waarschijnlijk nog al wantrouwend is en niet zou toestaan, dat zij alleen met de millioentjes vertrok! zei Raffles. Maar mij verwondert dat in het geheel niet, want Fox heeft wel verstand van bankzaken en hij begrijpt heel goed, dat men zelfs aan een grote bank als die van Huntsman geen tien millioen dollar of meer, zo maar van de ene minuut op de andere kan uitbetalen! Natuurlijk heeft hij geweten, dat zij op zijn gunstigst het geld pas de volgende dag zou kunnen krijgen!

— Maar als dat zo is, waarom begeeft die vrouw zich dan naar Fox?

— Omdat hij natuurlijk verlangend zal zijn te vernemen, hoe Huntsman zich gedragen heeft! Het ware toch niet

ondenkbaar, dat hij het bedrog zou hebben gemerkt?

— Dat is zo. Zij zal hem zeker gaan gerust stellen.

De beide auto's snelden intussen met onverminderde vaart door de straten, en na een half uur rijdens ongeveer had de limousine de havenwijk bereikt.

Daar gekomen vond Louise Craig het blijkbaar niet geraden verder te rijden in haar fraaie auto, die hier zeer in het oog moest lopen.

Zij stapte ten minste uit, sprak enige woorden tot de chauffeur en ging te voet verder.

Dadelijk volgden Raffles en Brand haar voorbeeld, terwijl Henderson last kreeg, langzaam met de auto te volgen.

De jonge vrouw schreed snel voort.

Tien minuten later ging zij eensklaps een huis binnen, en het was goed, dat de twee vrienden haar geen seconde uit het oog hadden verloren, zo snel was zij verdwenen.

Een paar snelle stappen brachten hen op hun beurt voor het huis.

De auto stond stil.

— Luister, James! zei Raffles op gedempte toon tot de chauffeur, je blijft hier wachten tot wij met de schurk terugkeren en rijdt dan vliegensvlug naar het hoofdbureau van politie. Onze auto is open, en met ons zal hij niet dezelfde grappen kunnen uithalen als met die drie arme politieagenten, die nog altijd aan de rand van het graf staan.

— Maar zou ik niet liever meegaan, Mylord? vroeg Henderson ongerust. Wie weet is de schurk niet alleen!

— Onnodig, James! antwoordde Raffles. Maar mochten wij binnen vijf minuten niet terug zijn, dan geef ik je verlof eens naar ons te komen omzien!

Hij knikte Henderson even toe, wenkte Brand en verdween met hem in huis, waarvan de straatdeur open stond.

En hij kon dus niet verstaan, dat Henderson in zich zelf bromde:

— Ik heb geen lust op mijn horloge te kijken! Wij zullen de vijf minuten maar goed bekorten! Ik vertrouw die ellendeling voor geen duit!

Raffles en Brand waren inmiddels snel en zonder gerucht te maken de trappen opgeklommen, nu en dan stil staande om te luisteren.

Toen zij de derde verdieping bereikt hadden, ging er eensklaps een deur open en een man verscheen op de drempel, die op ruwe toon vroeg:

— Wat wilt gij hier? Wat doet gij in mijn huis?

— Is dit uw huis? vroeg Raffles op zachte toon. Ah zo, dan zijt gij zeker de man, die Dr. Fox huisvest!

Onder het spreken had hij de vuist opgeheven, maar vóór die kon neerdalen op de kaak van de kerel, had deze tijd gevonden een luide waarschuwingskreet te doen horen, die overal in huis opgevangen moest zijn.

Toen viel hij als een blok neer, geveld door de vuist van de Grote Onbekende.

Een halfonderdrukte kreet van een vrouw werd gehoord, gevolgd door een woeste vloek.

— Daar zijn zij! riep Brand, die zijn revolver getrokken had, en hij wees op een deur tegenover die gelegen, waaruit de man zoeven te voorschijn was gekomen. Achter die deur schreeuwde de vrouw.

— Dan naar binnen! riep Raffles, op zijn beurt zijn revolver trekkend.

Hij draaide de kruk van de deur om, maar deze bleek op slot te zijn.

Het was echter een tamelijk wrakke deur, en toen de twee mannen er zich tegelijkertijd tegen aan wierpen, vloog zij krakend aan stukken.

Maar op hetzelfde ogenblik klonken revolvershots.

Zij werden in de kamer gelost, waarin Raffles en Brand zoeven waren binnen gedrongen.

Instinctmatig had Raffles zich bliksemsnel gebukt, en de kogels floten hem over het hoofd, maar Brand was door het vuren verrast.

Een kogel trof hem in de rechter-schouder en met een doffe kreet van pijn liet hij de revolver aan zijn krachteloze hand ontvallen.

Daarbinnen stonden drie personen, twee mannen en een vrouw.

De vrouw was Louise Craig, en zij was het, die Brand zoeven gewond had.

Een paar passen verder stond Fox in gebukte houding, als een tijger gereed zich op zijn prooi te werpen.

Hij had blijkbaar zoeven een raam geopend, in de hoop, dat hij daardoor zou kunnen ontkomen, toen hij de waarschuwendende roep van Bill Dairy vernomen had, die hem toeriep dat er gevaar dreigde.

Klaarblijkelijk meende hij, dat er een afdeling politie was binnengedrongen, die zijn spoor hervonden had en nu kwam, om hem te arresteren.

Naast hem stond de tweede man.

Het was Mad Pete, de kroeghouder.

Beiden hadden een revolver in de hand.

Toen hij zag, dat hij nu slechts met een enkele man te doen had, liet Fox een schrill lachje horen, en riep:

— Wel, ik wil mij laten villen, als wij hier niet het genoegen smaken van een bezoek van niemand minder dan John Raffles! Hij alleen zou het wagen, zo onaangediend bij mij binnen te dringen! Nu dan, het zal je laatste bezoek zijn geweest, hondsvot!

Fox had deze laatste woorden op luidde toon uitgegild, met het schuim op de lippen en ogen, brandend van haat.

Bliksemsnel hief hij de revolver op en vuurde, vóór Raffles nog had kunnen mikken.

Toen hij de wijsvinger van Fox zich om de trekker zag spannen, wierp Raffles zich vlug als de gedachte ter zijde.

Maar hij was toch niet zo vlug geweest, of de kogel trof zijn rechterhand en verbrijzelde de revolver in zijn vingers...

Hij was ontwapend.

Fox liet een vals lachje horen en grinnikte:

— Nu is dan eindelijk je rijk uit, John Raffles! Ik heb eenmaal gemist, maar voor de tweede maal zal ik je niet missen!

En langzaam hief hij de revolver tegen de nu weerloze tegenstander op.

Met een bleek gelaat, maar waarop geen spoor van vrees te zien viel, keek Raffles zijn doodsvijand aan.

Hij had het onderspit gedolven, hij zou moedig de onvermijdelijke dood ingaan!

Maar eensklaps geschiedde er iets onverwachts.

Een man van reusachtige lichaamsbouw stond plotseling in het vertrek, zonder dat iemand hem had horen of zien komen.

Het was Henderson, de trouwe chauffeur.

Hij was achter Raffles komen opdiken en met een enkele sprong had hij het wapenrek bereikt, dat naast de deuring hing.

Hij rukte een zware werp spies van het rek en wierp die uit alle macht naar Dr. Fox.

Dit alles geschiedde zo ongelooflijk snel, dat het vreselijke wapen reeds door de lucht suisde, vóór zelfs Raffles goed begreep, wat er eigenlijk voorviel.

De assagaai trof haar doel...

De punt raakte de borst van Fox...

En met zoveel kracht had Henderson het wapen weggeslingerd, dat de lange, ijzeren punt van de werp spies dwars door het lichaam van de schurk ging en hem letterlijk aan de post van het raam vastnagelde...

Het had even een doffe klap gegeven, als van een zweepslag, en toen niets meer...

De schacht trilde langzaam heen en weer.

Even spande zich het lichaam van Fox als de pees van een boog, toen zakte het slap neer, en snel vlood het leven er uit heen.

Een snik, een laatste stuiptrekking, en alles was voorbij.

Een laaghartige moordenaar had een leven van schuld en misdaad geboet.

Louise Craig, krijtwit, liet sidderend de revolver vallen en sloeg beide handen hulverend voor het gelaat.

Mad Pete stamelde een paar onverstaanbare woorden en trad toen op Raffles toe, terwijl hij zijn revolver wegwierp, om zich over te geven.

Deze stak Henderson zwiĳgend de ongewonde linkerhand toe en zei ernstig:

— Je hebt mij het leven gered en een booswicht gestraft, James. En nu snel van hier! Die man en die vrouw zijn vrij om te gaan waarheen zij willen, ik heb gewichtiger dingen te doen. Mijnheer Brand is gewond en ik heb ook een paar schrammen. Help hem naar de auto.

Henderson vatte Brand, die zeer bleek was, onder de arm en droeg hem half de trappen af, terwijl Raffles de aftocht

dekte, de revolver van de jonge man in zijn linkerhand.

Brand werd behoedzaam in de auto neergelegd en in snelle vaart reed het voertuig heen.

Een half uur later was Charles Brand in een der beste ziekenhuizen opgenomen en had Raffles, nog altijd als de detective Bliss, op het hoofdbureau van politie rapport uitgebracht.

Weer een half uur later waren ook Louise Craig en Mad Pete gearresteerd, die totaal versuft op dezelfde plek waren gebleven, waar zich het drama had afgespeeld.

Hangende aan de werpspies, die hem gedood had, leek Fox grijnslachend bij de arrestatie toe te zien...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een Patient verdween

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevoegen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van «Goudhaar».
 29. — «Goudhaar».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van M... Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Mislukte Samenzwering.
 58. — De Kool des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.</p> | <p>64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het Geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vicolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgen Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Folterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man?
 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumoer om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 103. — Een Onderaards Drama
 104. — De Verzonken Metropolis
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret
 107. — De Negende Steen
 108. — Onraad in Hollywood
 109. — Ossenkop; gang 5
 110. — De bende van «de Ratten»
 111. — Het Avontuur in Hollywood
 112. — De Bende van de Gouden Spin
 113. — Irma Sandrina
 114. — In de val gelokt
 115. — Om een kwart miljoen dollars
 116. — De Giftgas-centrale
 117. — Een mislukte ontvoering
 118. — De Verdwenen Kleindochter
 119. — Helicopter-bandiet
 120. — De Verraderlijke Huisknecht
 121. — Vrouwelijk Lokaas
 122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 123. — In het Hol van de Leeuw</p> <p style="text-align: center;">IN VOORBEBEIDING :</p> <p>124. — Een Patient verdween
 125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 126. — De pseudo uitvinder</p> |
|---|---|